

บทนำ

สายฝนเทลงมาจนผู้ที่อยู่ภายใต้อำนาจของมันรู้สึกแสบผิวและต้องการที่หลบหยาดฝนเม็ดโต เป็นเรื่องน่าแปลกใจสำหรับคนเมืองกรุง เว้นแต่ร่างสูงที่ยืนมองภาพความวุ่นวายเบื้องล่างด้วยนัยน์ตาโต อาจจะเพราะความรู้สึกผิดหรือเพราะสายตาเขาเป็นแบบนี้ อยู่แล้วก็ไม่มีการบอกชัดได้ สิ่งเดียวที่คนที่ทำงานใกล้ชิดกับเขาคอนนั้นบอกได้ก็คือ...

ไม่มีวันไหนที่ ‘วรุณรักษ์’ ปรากฏตัวแล้วฝนไม่ตก ไม่มีเลยสักวันที่ชายหนุ่มเข้ามาดูงานที่บริษัทแล้วท้องฟ้าจะสดใส

เป็นเรื่องน่าแปลกใจที่แรกๆ ก็ฟังดูเป็นเรื่องพิเศษ แต่นานเข้ากลับกลายเป็นเรื่องน่าขนลุกที่คนในบริษัทของชายหนุ่มเล่าลือกันไปต่างๆ นานา แต่ถึงอย่างนั้นวรุณรักษ์ก็ยังเข้ามาที่บริษัทตามหน้าที่

เรื่องที่คนอื่นพูดถึงเขานั้นไม่ใช่เรื่องที่วรุณรักษ์ใส่ใจ เขาไม่เคยสนใจว่าใครจะพูดถึงเขาอย่างไร หรือจะมองเขาแบบไปไหน ในชีวิตของชายหนุ่มมีเพียงอย่างเดียวที่สำคัญต่อเขาคือ เสียงที่แทรกเข้ามาในความฝัน ก่อนเขาจะลืมตาตื่นในทุกๆ เช้า

‘หากอ้ายอี...คนใด...มันรักน้องได้ไม่เกินพี...ก็อย่าให้มันผู้ใด...ได้เข้าใกล้ตัว...ใกล้ใจน้องเลย...’

เสียงหัวเราะที่เขาได้ยินนั้นสั้นเครือ แต่กลับมุ้งร่ายจนสัมผัสได้ มันบอกชัดว่าความเจ็บปวดที่คนพูดกำลังเผชิญอยู่สาหัสมาก เพราะเสียงที่สั้นเครือจนแทบจะเปล่งคำพูดออกมาได้ไม่ชัดนั้นยังตราตรึงอยู่ในความทรงจำของวรุณรักษ์ และมันคงจะไม่มีทางจางหายไปจากหัวเขาได้ในเมื่อเขาได้ยินมันทุกเช้า

นอกจากหยาดฝนแล้ว ก็มีเสียงจากความฝันนี้แหละที่อยู่กับวรุณรักษ์ตลอดระยะเวลาสามสิบเก้าปี

มันทิ้งเขาไว้กับคำถามว่าใครเป็นเจ้าของคำสาปแช่งชนชนลुकนั้นกัน และชายผู้นั้นสาปแช่งใครด้วยความมุ้งร่ายอย่างรุนแรงจนเขาสัมผัสมันได้ วรุณรักษ์อยากรู้ว่าใครหนอคือผู้เคราะห์ร้ายคนนั้น...และคนคนนั้นทำอะไรให้จึงต้องถูกสาปแช่งด้วยถ้อยคำรุนแรงแบบนี้

“คุณวรุณครับ...”

“ว่ายังไง”

วรุณรักษ์ขานโดยไม่ละสายตาจากปากกาในมือไปมองว่าใครเป็นเจ้าของน้ำเสียงเกรงใจเบื้องหลัง ด้วยมั่นใจนิดๆ ว่าคนคนนั้นคงไม่พ้นเป็นมือขวาของเขา ‘สหรัถ’ ผู้ซึ่งเขาวางใจให้จัดการทุกอย่างช่วงที่เขาไม่ได้เข้ามาที่บริษัท ก่อนจะกระตุ่นเมื่อสหรัถยังไม่ยอมพูดอะไรออกมาสักที หลังจากที่เขาได้ไอเดียหนึ่ง “ไหนบอกว่าคุณสรวมหมดแล้วไง”

“คุณท่านโทร. มาครับ บอกให้คุณวรุณเข้าไปที่บ้านใหญ่ก่อนกลับ”

มือขวาของวรุณรักษ์ก็ม่น้ำงุด เมื่อผู้เป็นนายค่อยๆ ปรายตามองเขา สหรัถไม่เคยกล้าผู้สรวมวรุณรักษ์เลยสักครั้ง แม้จะร่วมงานกับชายหนุ่มมานานหลายปี แต่บางอย่างในตัวของวรุณรักษ์ที่เรียกว่าบารมีนั้นทำให้เขาไม่ใคร่สบายเนื้อสบายตัวเท่าไรยามที่อยู่ใกล้ผู้เป็นนาย และปกติสหรัถก็ไม่ต้องลำบากใจนัก ด้วยวรุณรักษ์แทบจะไม่เข้า

ออฟฟิศ มีเพียงตอนแวะไปดูโรงงานบ้างเป็นบางครั้ง หรือตอนที่เขาเอาเอกสารด่วนเข้าไปให้วุฒิสภาก็เห็น จึงจะมีโอกาสได้พบหน้าผู้เป็นนาย

“เรื่องอะไรอีกล่ะคราวนี้” วุฒิสภาก็ถอนหายใจอย่างแรง ก่อนเบือนหน้ากลับไปมองฝนท่าใหญ่ตรงหน้าพร้อมหมุนปากกาในมือไปด้วย ชายหนุ่มชอบเวลาฝนตกมากเป็นพิเศษโดยที่เขาไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม อาจจะเป็นเพราะชินกับมันแล้วก็ได้ ทุกครั้งที่เขาเยี่ยมหน้าออกจากบ้านย่อมไม่พ้นฝนตก เป็นอย่างนี้ตั้งแต่ที่วุฒิสภาก็ทำได้

“ผมว่าคุณท่านคงมีธุระด่วนนะคะ” สหรัถออกความเห็น

ปกติแล้วบิดามารดาของวุฒิสภาก็ไม่ค่อยมาดูแลกับชายหนุ่มตั้งแต่วุฒิสภาก็เรียนจบและเริ่มลงทุนเปิดบริษัทก่อนประสบความสำเร็จอย่างสูงจนน่าตกใจในเวลาอันรวดเร็ว เมื่อเทียบกับการลงทุนของ ‘อาชวิณ’ ผู้เป็นบิดา อาชวิณก็พลอยเกรงใจบุตรชาย ไม่กล้าออกคำสั่งกับวุฒิสภาก็อีกต่อไปในตอนที่ยายบอกว่าจะย้ายออกมาอยู่ข้างนอกทันทีที่เรียนจบ แม้เขาจะค้ำใจในใจ

ภรรยาของอาชวิณอย่าง ‘พิมพ์ดาราร’ ก็ออกปากขอร้องไห้สามปีปรามบุตรชายเรื่องนี้ แต่สุดท้ายทั้งคู่ก็ต้องยอมแพ้และเคารพการตัดสินใจของวุฒิสภาก็ เป็นเช่นนั้นมาตลอดจนกระทั่งวันนี้ วันที่วัยของวุฒิสภาก็ล่วงเลยมาจนจะเหยียบเลขสี่ ทั้งคู่จึงร้อนใจเพราะอยากอุ้มหลาน ทว่าบุตรชายก็ยังไม่มีความจะพาสาวที่ไหนมาให้เห็นหน้าค่าตา

อาชวิณและพิมพ์ดารารต่างหวั่นใจว่า การที่บุตรชายไม่พาสาวๆ มาให้พวกเขาเห็นเลยสักครั้งเป็นเพราะว่าวุฒิสภาก็ชอบพอกับผู้ชายด้วยกันมากกว่า คนหัวโบราณอย่างทั้งคู่จึงยิ่งออกอาการร้อนรนเป็นเดือดเป็นร้อนจนต้องพยายามบังคับวุฒิสภาก็ออกจากบ้าน แล้วหาโอกาสพามารดาไปพบปะกับลูกสาวของเพื่อนๆ ในวงสังคมนั้นเมื่อเขาจะถูกตาต้องใจใครสักคนเข้า โดยเฉพาะพิมพ์ดารารที่ขยันสอดส่อง

หาสาว ๆ ที่เหมาะสมกับบุตรชายมาให้ วรุณรักษ์ดูตัวไม่หยุดหย่อน แต่ทุกครั้งก็ลงท้ายด้วยการโดนบุตรชายเพียงคนเดียวคือ กิ่ง โทษฐานที่จู่จ๋านหาควีนให้เขาโดยไม่ปรึกษาก่อนสักคำ ทว่าทั้งคู่ก็ยังไม่ย่อท้อ ด้วยยังมีความหวังที่จะได้อุ้มหลานอยู่

“เข้าข้างกันจริงนะ ตกลงว่าแกทำงานให้ใครกันแน่ดิ” วรุณรักษ์มองหน้าเลขาคของตนทางหางตาแวบหนึ่ง แล้วเป็นอนหันกลับไปมองนอกหน้าต่างตามเดิม ก่อนเสียงหัวเราะจะพึมพำถ้อยคำที่ทำให้สหรับถึงกับต้องเลิกคิ้วสูงด้วยความแปลกใจออกมา

“ฝนตกอีกแล้ว...”

“ก็...ตกทุกวันนะครับ”

“นั่นสิ...เมื่อไหร่จะเลิกตกก็ไม่รู้” วรุณรักษ์แทบจะไม่เคยเห็นดวงอาทิตย์เลย ทุกครั้งที่ก้าวเท้าออกจากบ้าน ฝนก็จะเทลงมา เขาชอบฝนก็จริง แต่ชายหนุ่มอดรู้สึกน้อยใจโชคชะตาของตัวเองไม่ได้ ขนาดดวงตะวันเขายังไม่มีสิทธิ์ได้เห็นเลย

“ตกลงว่าคุณวรุณจะให้ผมเรียนคุณท่านว่ายังไงครับ” สหรับทวงคำตอบ ด้วยรู้ว่าฝ่ายนั้นก็ยังรอคำตอบจากวรุณรักษ์อยู่อย่างร้อนใจแน่

“บอกท่านว่าฉันจะเข้าไปหาเอง” วรุณรักษ์ตัดสินใจ คิดเสียว่าแวะไปให้พ่อแม่เห็นหน้าในรอบสามเดือนก็แล้วกัน หากท่านคือสิ่งที่จะจับคู่ให้เขากับลูกสาวของเพื่อนๆ อยู่อีก ครั้นนี้คงต้องพูดกันให้เข้าใจว่าเขายังไม่คิดเรื่องแต่งงาน และยังไม่ได้สนใจลูกสาวของเพื่อนท่านคนไหนทั้งนั้น

“ดีเลยครับ” สหรับยิ้มออก ยินดีกับบิดามารดาของวรุณรักษ์ที่สุดในที่สุดชายหนุ่มก็ยอมตบปากรับคำที่จะเข้าไปพบ “ผมจะเตรียมรถให้...”

“เสร็จงานงวดนี้ฉันไม่เข้าบริษัทอีกแล้วนะ” วรุณรักษ์ซึ่งมีงา

ทำให้เลขาฯ ของเขาหุบยิ้มโดยพลัน เหลือเพียงสีหน้าเซียวๆ อย่างไม่เข้าใจความหมายของคำพูดเจ้านาย กระทั่งชายหนุ่มอธิบายต่อด้วยเสียงราบเรียบ “มีอะไรก็แวะเข้าไปหาฉันในบ้าน”

“แล้วที่โรงงานล่ะครับ”

“ฉันจะแวะเข้าไป ถ้าจำเป็น” โรงงานผลิตน้ำดื่มของวรุณรักษ์ อยู่ชานเมือง ชายหนุ่มจึงไม่มีปัญหาในการแวะเข้าไป แต่ออฟฟิศที่อยู่กลางกรุงนั้นต้องขอบายจริงๆ เพราะวาระติดเหลือทน “หรือว่ามีอะไรจำเป็นให้ฉันต้องเข้ามาบ่อยๆ หรือเปล่า”

“ไม่มีครับ” สหรัถส่ายหน้ารวบวางบอก นึกว่าเป็นโชคดีของตนที่สมัยนี้ติดต่อกันทางไกลได้ด้วยเทคโนโลยีที่พัฒนาไปไกล ไม่อย่างนั้น การจ่าศีลของวรุณรักษ์คงสร้างปัญหาให้เขาไม่น้อยเลยทีเดียว “เพียงแต่สงสัยเท่านั้นเลยถามเผื่อเอาไว้”

“งั้นก็ตามนั้นแหละ...”

“อย่างนั้นผมไปเตรียมรถเลยนะครับ?” สหรัถเอ่ยเชิงขออนุญาต รอกระทั่งผู้เป็นนายพยักหน้ารับน้อยๆ อย่างเสียไม่ได้ ชายหนุ่มจึงกล้าขยับตัวก้าวออกไปสั่งให้คนขับรถของวรุณรักษ์เตรียมรถออกมาไว้รอทำเจ้านายหนุ่ม

เพียงพ้นหลังเลขาฯ ใบหน้าคมคร่ำของวรุณรักษ์ก็กลับกลายมาเป็นเรียบสนิทอีกครั้ง ดวงตาคมก็มองเหม่อออกไปยังที่ไกลแสนไกล ที่ซึ่งตัววรุณรักษ์เองก็ไม่ว่าว่าเป็นที่ใด สิ่งเดียวที่เขารู้สึกตอนนี้คือเขาโตกเศร้าเพราะความคิดถึง ไม่รู้ว่าเป็นเพราะบรรยากาศตอนฝนตก หรือเป็นเพราะความรู้สึกที่แท้จริงของเขาที่เศร้าตลอดมา

วรุณรักษ์รู้สึกเพียงความเศร้าและความคิดถึงที่มากมายจนหัวใจของเขาปวดร้าว ไม่ว่าจะกี่ปีผ่านไปชายหนุ่มก็บอกตัวเองให้รู้สึกชินกับมันไม่ได้ ในอกโหวงเหวงเหมือนหัวใจของเขาขาดเสี้ยวหนึ่งไป ไม่ว่าจะทำอย่างไรก็ไม่อาจเติมเต็มความรู้สึกกว้างเปล่าที่ว้าวนั้นได้

“คุณวรุณครับ รถพร้อมแล้วครับ”

“อ้อ กำลังจะออกไป” วรุณรักร्षเอี้ยวหน้ากลับไปมองร่างสูงของ
เลขาฯ ของตนที่เปิดประตูห้องทำงานรอท่าเขาอยู่แล้ว “แน่ใจจะ
งานเสร็จหมดแล้ว”

“เรียบร้อยแล้วครับ” สหรัถย์มาก่อนรายงาน กระทั่งวรุณรักร्ष
เดินมาหยุดตรงหน้าของตนจึงฉีกยิ้มกว้างยิ่งกว่าเดิม หวังว่าจะลดโทษ
ให้ตัวเองได้บ้าง เท่านั้นดวงตาของวรุณรักร्षก็หรีดแคบลงอย่างจับผิด
สังเกตได้ทันทีว่ามีมือขวาของตนหมกเม้มบางอย่างจากเขา

“มีอะไร”

เสียงเข้มนั้นเข้มนัดยิ่งกว่าครั้งไหนๆ จนสหรัถย์เห่อกตก ไม่คิดว่า
วรุณรักร्षจะไหวตัวได้เร็วถึงเพียงนี้ แต่ที่เขาทำไปก็เพราะรักและหวังดี
ต่อเจ้านายหนุ่มของตนทั้งนั้นนะ...สหรัถย์ลอบใจตัวเอง

“คือว่า...คุณท่านให้คุณวรุณไปหาท่านที่บ้านใหม่ครับ” เลขาฯ
หนุ่มตอบเสียงเบา ไม่พูดหมดเสียทีเดียวก่อนจะยอมจำนนเมื่อเห็น
แววตาคมกريبของเจ้านาย จึงต้องสารภาพด้วยน้ำเสียงอ้อมแอ้มอย่าง
กลัวความผิด “เพื่อนของท่านจะมาทานข้าวด้วย”

“บ้านหลังใหม่?” คิ้วเข้มนของวรุณรักร्षกระตุกถี่ๆ อย่างไม่น่าจะ
เป็นเรื่องดี “พวกท่านซื้อบ้านหลังใหม่ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน”

“เอ่อ...ก็ประมาณสองอาทิตย์ก่อนครับ เห็นว่าอยู่ใกล้เพื่อนสนิท
ของคุณผู้ชายที่ชื่ออัศวิน” เลขาฯ ผู้รู้ความเป็นไปในบ้านของวรุณรักร्ष
ยิ่งกว่าเจ้าตัวนั้นรายงาน รอยยิ้มบนหน้าที่ว่าแห้งแล้วแห้งลงไปอีกเมื่อ
เห็นแววตาคุกรุ่นของวรุณรักร्ष

“อัศวิน...” วรุณรักร्षทวนชื่อของเพื่อนบิดา มั่นใจว่าเขาไม่เคย
พบชายที่ชื่ออัศวินที่วานี้มาก่อน จึงไม่แน่ใจนักว่าเขาเป็นเพื่อนกับบิดา
ของตนจริงหรือเพิ่งมาสนิทสนมกัน “คุณอัศวินคนนี้มีสามีลูกสาวใช่ไหม”

“คุณวรุณรู้ด้วยหรือครับ!” หนอนบ่อนไส้ที่โดนจับได้คาหนัง-

คาเขาตาโต อุทานเสียงหลงด้วยความรู้สึกผิด

คนถามได้แต่กลอกตา เบื่อที่สุดทำแล้วตนก็ไม่พ้นโดนพ่อแม่
จับคลุมถุงชนทั้งที่เขาอายุจะสี่สิบวันนี้มะรีนนี่อยู่แล้ว!

“ถ้าตามตัวกันให้รุ่นอย่างนี้ก็มีอยู่เรื่องเดียวไม่ใช่หรือไง” วรุณ-
รักษ์ว่าเสียงเบื่อ ขณะที่คนฟังได้แต่ยิ้มเจื่อน เดินตามหลังผู้เป็นนาย
ต้อยๆ

“พวกท่านทำเพราะหวังดีกับคุณวรุณทั้งนั้นนะครับ” ประโยคนี้
รวมถึงตัวผู้พูดเองด้วย ฝ่ายวรุณรักษ์ฟังแล้วก็ได้แต่ผ่นลมหายใจด้วยความ
ปลง

“หวังดีประสงค์ร้ายละสิไม่ว่า” เขาพูดก่อนจะเสียบปากกาลง
ช่องกระเป๋าเล็กๆ บนอกเสื้อตัวนอก โดยที่ไม่ทันได้สังเกตว่าปากกา
ด้ามนั้นไหลลงมาตามความสั่นของปกเสื้อ แล้วหายวับไปก่อนที่มันจะ
กระแทกพื้น

พ่อแม่ของวรุณรักษ์เลือกซื้อบ้านในหมู่บ้านที่เป็นหนึ่งใน
โครงการของบริษัทชื่อดัง ซึ่งครั้งหนึ่งวรุณรักษ์ก็เคยเกือบจะตัดสินใจ
ซื้อ แต่แล้วชายหนุ่มก็เปลี่ยนใจในนาทีสุดท้าย คิดไม่ถึงว่าสุดท้ายพ่อ
และแม่ของเขากลับมาซื้อบ้านในโครงการนี้เอาไว้เสียเอง

โลกกลมเสียมี...

“ตกลงว่าพ่อแม่จะจับคู่ให้ฉันกับลูกสาวเพื่อนเขาใช่ไหม” เสียง
หัวเอ๋อทำลายความเงียบหลังจากที่รถคันใหญ่ของเขาเคลื่อนพ้นประตู
หมู่บ้านมา

“คุณวรุณครับ ผมรับรองเลยครับว่าคนนี้ไม่เหมือนคนอื่น”
สหรับทำหน้าที่กองเชียร์ดีเด่นทั้งๆ ที่ตนเองก็ยังไม่เคยเจอหญิงสาว
ปริศนารายนี้เลยสักครั้ง รู้เพียงว่ารายนี้ไม่เหมือนผู้หญิงคนก่อนๆ ที่
วรุณรักษ์โดนหลอกให้ไปคู่ตัว “ทำงานเก่ง แถมยังสวยมาก ต่างใจ

อย่างกับกวาง”

“ขนาดนั้นเลย?” วรุณรักษ์เห็นประกายในดวงตาคมขงมือขวาเกือบจะหลุดปากยกลูกสาวเพื่อนพ่อรายนี้ให้แก่สหรัดแล้ว ทว่าบางสิ่งบางอย่างก็หยุดเขาไว้เสียก่อน “รอดู อยากรู้ว่าสมราคาคุยจริงไหม”

“คุณวรุณต้องเปิดใจนะครับ ต้องให้โอกาส”

“ฉันก็ยังไม่ได้ว่าอะไร” ชายหนุ่มพ่นลมหายใจ เหลียวมองออกไปนอกหน้าต่างรถ ก่อนคิดวนาจะขมวดเข้าหากันด้วยความฉงนใจเกินบรรยาย เมื่อนอกหน้าต่างนั้นไม่ได้มีหยาดฝนเหมือนทุกครั้ง แต่เป็นแสงเจิดจ้าของดวงอาทิตย์ที่บ่งบอกถึงไอแดดอันร้อนระอุ ชายหนุ่มกะพริบตาอีกครั้งเพื่อว่าดวงตาของเขาจะฝ้าฟางไป เมื่อลืมตาอีกครั้ง ชายหนุ่มก็มั่นใจว่าเขาไม่ได้ตาฟาด

ฝนหยุดตกแล้วจริงๆ

แต่แล้วระหว่างที่วรุณรักษ์แปลกใจอยู่นั้นรถคันใหญ่ของเขาก็หยุดนิ่ง ก่อนสหรัดจะขยับตัวเปิดประตูรถแล้วก้าวลงไปรอท่า เงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าที่หมู่เมฆเปิดโล่งพร้อมไอแดดร้อนระอุ ก่อนประกาศด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นอย่างแปลกใจจะคนยินดี

“ฝนหยุดตกแล้วครับคุณวรุณ”

“รู้แล้ว” วรุณรักษ์แม้จะแปลกใจแต่ก็ยังเก็บอาการได้ รู้ว่านี่ไม่ใช่เวลาที่เขาจะมาแปลกใจกับเรื่องที่ฝนหยุดตก เพราะตอนนี้มีเรื่องคอขาดบาดตายที่รอเขาอยู่ นั่นก็คือ การคลุมถุงชนของพ่อแม่ และผู้หญิงที่พวกท่านคิดว่าคู่ควรจะมาเป็นภรรยาของเขา

“จะเข้าไปได้หรือยัง”

“เชิญครับ” สหรัดตีตัวเองในใจก่อนจะรีบพาผู้เป็นนายเข้าไปในบ้าน...ของคนอื่น

เพียงทั้งคู่ก้าวเท้าพ้นธรณีประตูไป วรุณรักษ์ก็รู้ตัวได้ทันทีว่าเขาโดนลูกน้องของตนหลอก ตาคมกริบตัวดมองหน้าของสหรัดทันควัน

เมื่อทั้งเครื่องเรือน ของใช้กระจุกกระจิก และกรอบรูปที่แขวนอยู่บนผนังในบ้านหลังนี้ไม่น่าเป็นของที่อยู่ในบ้านที่พ่อกับแม่เขาเพิ่งตัดสินใจซื้อได้ มองเพียงปราดเดียวก็รู้ว่าบ้านหลังนี้เป็นบ้านของคนอื่น ซึ่งในกรณีนี้น่าจะเป็นบ้านของเพื่อนพ่อและแม่ของเขานั่นแหละ มันใหญ่โตและตกแต่งอย่างสมฐานะ

ทว่านั่นไม่สำคัญเลยสักนิดเดียว เพราะสิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับวรุณรักษ์ในเวลานี้ก็คือรูปร่างหน้าตาของคนจริงตรงหน้าของเขาต่างหาก เพียงเงยหน้ามองรูปที่แขวนอยู่ในห้องรับแขกนั้นเต็มตา ร่างสูงของวรุณรักษ์ก็ทรุดลงไปกองแทบพื้น ความเศร้าบุกฝ่ากำแพงหัวใจเข้ามาและหวดไสอย่างรุนแรงจนเขาทั้งเสียใจ รู้สึกผิด และหวาดกลัวผสมปนเปกัน กระทั่งมันทำให้ร่างสูงของชายหนุ่มขดงอด้วยความเจ็บปวดพร้อมกับหยาดน้ำตาที่ไหลนองหน้า ชายหนุ่มร้องไห้อย่างน่าเวทนาเป็นครั้งแรกในชีวิต

เขารู้จักผู้หญิงคนนั้น ผู้หญิงที่สวมชุดไทยในรูปวาดนั้น...เขารู้จักเธอ

‘หากอ้ายอี...คนใด...มันรักน้องได้ไม่เกินพี่...ก็อย่าให้มันผู้ใด...ได้เข้าใกล้ตัว...ใกล้ใจน้องเลย...’

เธอคือคนโชคร้ายคนนั้น เธอคือคนที่โดนเลี้ยงมุ้งร้ายด้วยความแค้นในฝันของเขาสาปแช่ง

‘ซ็องนาง’...เขารู้จักเธอ...

1

คูนๆ เหมือนคนเคยรัก

“คุณวรุณครับ! คุณวรุณ!” สหรัถทรุดตามลงไปประคองผู้เป็นนาย ด้วยความตกใจและเป็นห่วงที่จู่ๆ วรุณรักษาก็ล้มพับลงไปกองอยู่แทบพื้น เสียงหัวนั้นร้องเรียกผู้เป็นนาย ต้องการคำตอบจากชายหนุ่มที่นอนขดตัวอยู่แทบพื้นด้วยความหวัง ไม่อยากให้เป็นนายของตนเป็นอะไรไป

“วรุณ!” เสียงหวีดร้องนั้นเป็นของพิมพ์ดารามารดาของวรุณรักษัที่วิ่งออกมาดูว่าเกิดอะไรขึ้น หลังได้ยินชื่อของบุตรชายเพียงคนเดียวของตน “วรุณเป็นอะไรลูก”

“วรุณ...วรุณลูก...” อาชวิณก้าวเข้ามาดูอาการบุตรชายของตนตามหลังภรรยา ประคองศีรษะของวรุณรักษัมาวางบนตักแกร่ง เพียงเห็นหยาดน้ำตาของลูกชาย หัวใจของคนเป็นพ่อก็อดแน่นไปด้วยความเป็นห่วง “วรุณ...เจ็บตรงไหนลูก”

วรุณรักษักำหมัดแน่นแล้วทุบไปที่อกของตัวเองแรงๆ ตาของเขาพร่าเลือนเพราะหยาดน้ำตา แต่ชายหนุ่มก็ยังไม่ยอมละสายตาไปจากรูปของหญิงสาวที่เขavnอยู่บนผนัง

คิดถึงเหลือเกิน...คิดถึง...

“คุณวิณพาลูกไปโรงพยาบาลเถอะ” เสียงหัวของผู้ชายอีกคน

แทรกเข้ามา เตือนสติเพื่อนของตนที่ประคองศีรษะของบุตรชายวางบนตัก

‘อัศวิน’ ก้มมองร่างสูงของชายหนุ่มรุ่นลูกด้วยความเป็นห่วง เมื่อเห็นว่าอาการของวรุณรักษ์นั้นคงไม่ใช่การเสแสร้งเพราะไม่อยากจะพบกับช็องนาง ผู้เป็นบุตรสาวของเขา เด็กคนนั้นดูเหมือนกำลังเจ็บปวดอยู่จริงๆ จนเขารู้สึกสงสาร

‘รีบไปเถอะคะ เดี่ยวจะเป็นอะไรไป’ ครอบครัวยุววรุณรักษ์ เหมือนจะทำอะไรไม่ถูก ขณะที่ ‘เทวี’ ภรรยาของอัศวินร้องแฉะ มีอบอบบางของเธอแต่อยู่บนท่อนแขนของสามี ก่อนจะเงยหน้าขึ้นสบตากับเขาแล้วถอนหายใจแรงๆ อย่างปลงตก เห็นที่ลูกสาวของพวกเขา จะไม่มีโชคเรื่องคู่จริงๆ ดูสิ ขนาดผู้ชายมาหาถึงบ้านยังมีเรื่องให้ต้องคลาดกัน

เมื่อเทวีพูดจบ ทั้งอาชวิณและพิมพ์ดาราก็ช่วยกันพาบุตรชายของพวกเขาออกไปจากบ้านเพื่อน โดยมีสหรัถเป็นคนช่วยอาชวิณประคองวรุณรักษ์ให้ลุกขึ้นมาจากพื้นด้วยความยากลำบาก เพราะความสูงของวรุณรักษ์เอง แต่ไม่นานพวกเขาก็พาชายหนุ่มไปขึ้นรถที่จอดอยู่ด้านนอกได้

วรุณรักษ์ออกแรงยื้อด้วยความพยายามอันไร้ประโยชน์ เขาไม่ต้องการที่จะออกไปจากบ้านหลังนี้ อย่างน้อยเขาก็อยากแน่ใจเรื่องของผู้หญิงในรูปวาดนั้นเสียก่อน แต่เขากลับสิ้นแรงของพ่อตัวเองและสหรัถไม่ไหว ชายหนุ่มทำได้เพียงหลับตานิ่งอย่างปลงตก แม้มปากแน่นด้วยความอดสูในโชคชะตาของตนเองที่สุดท้ายแม้ว่าเขาจะตามหาเธอจนเจอ แต่เขากลับไม่มีวาสนาที่จะได้พบ

ช็องนาง...ช็องนางของเขา...

“เห็นทีลูกเราคงจะไม่มีเนื้อคู่อย่างที่หมอดูเขาทักจริงๆ นะคะคุณ” เทวีเป็นผู้ทำลายความเงิบด้วยน้ำเสียงท้อแท้ มือที่ประคองท่อนแขนแกร่งของสามีบีบแน่นด้วยความเศร้า ที่ไม่ว่าพวกเขาจะพยายามเช่นไรก็ไม่สามารถฝ่าฟันโชครชะตาของซ็องนางได้

“คุณก็เป็นไปอีกคนหรือนี่ เรื่องไร้สาระทั้งนั้น จะไปเพื่ออะไรพวกหมอดู” อัครวินชักสีหน้าใส่ภรรยา คำนี้เขาได้ยินบุตรสาวคร่ำครวญมาเป็นสิบปีและไม่อยากได้ยินจากภรรยาของตนอีก แต่คนงมงายในบ้านหลังนี้เป็นซ็องนางคนเดียวเขาก็เหนื่อยจะเตือนแล้ว ขออย่าให้เทวีเป็นไปตามบุตรสาวอีกคนเลย ไม่อย่างนั้นเขาไม่พินต้องหันหน้าเข้าหาวัดอย่างจริงจัง

“ใครมาหรือคะคุณพ่อ เสียงดังเชียว”

เสียงหวานนั้นดังมาจากเชิงบันไดชั้นสอง ซึ่งมีร่างบอบบางของหญิงสาวคนเดียวกับในรูปวาดแขวนผนังยืนอยู่ พร้อมจ้องมาที่พ่อแม่ของเธอด้วยสายตามีคำถาม

“เพื่อนพ่อนะลูก” อัครวินเป็นคนออกหน้า ไม่ถือว่าเป็นการผิดศีล เพราะอาชวิณนั้นเป็นเพื่อนของเขาจริงๆ “อาชวิณใส่ลูก... ท่านแหวะมาทักทาย ท่านเพิ่งซื้อบ้านหลังข้างๆ เรา”

“คุณอาชวิณ... สามีคุณอาพิมพ์หรือคะ ทำไมไม่เรียกหนูล่ะคะเลยไม่ทันลงมาไหว้ท่านเลย”

ซ็องนางขมวดคิ้ว เธอพอจะรู้จักอาชวิณและพิมพ์ดารายู่บ้างด้วยเพื่อนๆ ของคุณพ่อและคุณแม่ของเธอก็ได้มีมากมายจนจำได้ไม่หมด อันที่จริงอัครวินและเทวีมีเพื่อนที่ไปมาหาสู่กันแทบจะนับคนได้เลยทีเดียว และอาชวิณกับพิมพ์ดาราก็เป็นเพื่อนไม่ก็ร้ายที่ว่า

“เอาไว้ค่อยแหวะไปเยี่ยมตอนขึ้นบ้านใหม่ก็ได้ลูก ท่านแหวะมาชวนเราไปงานขึ้นบ้านใหม่” เทวีเองก็ไม่ได้โกหกบุตรสาวเช่นเดียวกัน รอยยิ้มงมงายของเธอค่อยๆ ขยายกว้าง เผยให้เห็นความสวຍที่ส่งต่อ

ไปให้บุตรสาวเพียงคนเดียวอย่างซ็องนาง ที่ได้รับส่วนผสมจากบิดา มารดาอย่างพอเหมาะพอเจาะจนสวຍหยุดไปทุกส่วน ไม่ว่าจะมอง จากมุมไหนก็ไม่มีใครหาข้อต่อจากดวงหน้าหวานของหญิงสาวได้

“แล้วนี่แต่งตัวสวยจะออกไปไหนจ๊ะ”

“อ้อ หนูว่าจะแวะเข้าไปดูร้านสักหน่อยค่ะ” ซ็องนางบอกพลาง ก้าวลงจากชั้นสองมาหยุดตรงหน้าบิดาและมารดาตน แล้วทำปากยื่น ก่อนจะโอ้ “พอดีว่าจะมีคนเอาของเก่ามาขายให้หนู เลยกะจะแวะ เข้าไปเช็กของตัวเองสักหน่อย”

“อ้อ อย่างนั้นหรือจ๊ะ”

“แล้วนี่จะกลับบ้านมาทานข้าวเย็นใหม่ลูก” อัครินเอ่ยถามลูก หลังเห็นภรรยาของตนกำลังจะเพื่องพลั่ว ทำให้บุตรสาวจับได้เรื่องที่ แอบนัดแนะลูกชายของเพื่อนมาดูตัว

“ไม่ค่ะ” ซ็องนางสายตึระชะ เธอได้นัดกับเพื่อนสนิทอย่าง ‘เกศรา’ เอาไว้หลังจากเสร็จธุระที่ร้าน พลันดวงตากลมโตประหนึ่งกว้างที่เป็น ที่กล่าวขวัญของหญิงสาวก็เหลือบไปเห็นรูปวาดเหมือนจริงของตัวเอง ที่แขวนอยู่บนผนังห้องเข้าเสียก่อน ริมฝีปากอึมเข้มเข้าหากันเมื่อรู้สึก ขัดใจกับรูปนี้ขึ้นมาจริงๆ ทั้งที่มันก็แขวนอยู่ตรงนี้มาหลายปี ไม่รู้ทำไม ถึงได้มารู้สึกไม่ชอบเอาตอนนี้

“รูปนี้...คุณพ่อไม่คิดจะเปลี่ยนเอารูปอื่นมาแขวนหรือคะ”

“ทำไม่ละลูก” คนถามนั้นไม่ใช่อัคริน แต่เป็นเทวี ผู้ว่าจ้างศิลปิน ชื่อดังมาวาดรูปนี้เองถึงกับตาโต ด้วยบุตรสาวไม่เคยมีปัญหาเรื่องการ แขวนรูปนี้เอาไว้กลางห้องรับแขกมาก่อนกระทั่งวันนี้

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ เพียงแค่...รู้สึกแปลกๆ ที่เวลาใครมาบ้านเรา แล้วต้องเห็นหน้าหนูเป็นอย่างแรก” ซ็องนางไหวไหล่ เธอเองก็ไม่รู้ เหมือนกันที่ว่าทำไมจู่ๆ ตนจึงมีปัญหาเรื่องรูปนี้ขึ้นมา

“ใครๆ ก็บอกว่ารูปนี้สวย” เทวีพึมพำเสียงเบา เธอรักรูปนี้มาก

มากกว่าที่คนในรูปปั้นเสียอีก ที่แรกเทวีตั้งใจจะแขวนมันเอาไว้ในห้องนอนของเธอ ทว่าสามีกลับตัดทอนเอาไว้เสียก่อน อัครินบอกว่าคงจะแปลกพิลึกหากมีรูปบุตรสาวแขวนเอาไว้ในห้อง ก่อนจะเจรจาให้ปลดรูปแต่งงานของพวกเขาลงแล้วแขวนรูปที่ว่าเอาไว้ในห้องรับแขกแทน เทวีจึงยอมตกลง

“หนูอยากเอาลงหรือลูก”

“เปล่าหรือคะ แค่อะไรๆ” ซ็องนางเห็นประกายความเศร้าในดวงตามารดา หญิงสาวจึงรีบเอ่ยเอาใจตามด้วยการเข้าไปหอมแก้มงามของเทวีทั้งซ้ายขวา ส่วนอัครินนั้นเธอหอมเพียงข้างซ้ายเพราะว่าพ่อไม่น่ารักเท่าแม่ “หนูไปก่อนนะคะ เดี่ยวรดติดแล้วจะสาย”

“ซั้บรตระวังๆ นะลูก” คนที่ได้รับหอมเพียงครั้งเดียวจากบุตรสาวเอ่ยตามแผ่นหลังบอบบางของซ็องนาง รู้ว่าอีกฝ่ายซั้บรตเร็วจนพ่ออย่างเขารู้สึกกังวลทุกครั้งที่ว่าบุตรสาวอยู่หลังพวงมาลัยรถ จะหาคนซั้บรตให้ ซ็องนางก็ไม่เอา บอกว่าไม่ชอบ มีพักหลังที่เจ้าตัวทำงานหนักขึ้นจึงยอมให้คนรดซั้บรตให้บ้าง แต่หากสบโอกาสเมื่อไรซ็องนางก็จะหาเรื่องซั้บรตเองตลอดอย่างเช่นวันนี้เป็นต้น

“ค่า คุณพ่อ” ซ็องนางขานรับคำพูดของบิดาก่อนจะแหวะหยิบรองเท้าจากตู้เก็บรองเท้าหน้าประตู เลือกรองเท้าได้แล้วหญิงสาวก็เดินออกมาที่โรงจอดรถ และเห็น ‘ลามก’ คนสวนที่ทำงานอยู่ที่นี้มานานกำลังหอบม้วนสายยางที่ใช้รดน้ำต้นไม้ออกมาจากโรงเก็บของด้วยความแข็ง เพราะเมฆฝนที่ลอยครึ้มกลางท้องฟ้าจู่ๆ ก็หายไป จนเขาต้องละงานที่ทำอยู่มารดน้ำต้นไม้ตามแผนเดิม

“ลุงลามกคะ” ซ็องนางป้อนปากเรียกคนสวนของตน และเจ้าของชื่อก็ผงกหัวขึ้นมองเจ้านายสาวที่เขาเห็นมาตั้งแต่อ่อนแต่ออก

“อ้าว คุณซ็องมีอะไรหรือครับ”

“เมื่อกี้มีใครมาหรือคะ หนูได้ยินเสียงโหวกเหวก มีใครเป็นอะไร

หรือคะ” ซ็องนางมั่นใจว่านอกจากอาชวิณกับภรรยาของเขาแล้วต้องมีแขกคนอื่นอีกแน่ๆ จึงกระซิบถามอีกฝ่ายด้วยเกรงว่าพ่อแม่ของตนจะอยู่แถวนั้นและบังเอิญมาได้ยินเข้า

“อ้อ ลูกชายคุณอาชวิณเป็นลมหน้าคะ” ลากรายงานเจ้านายสาวที่ไม่ได้ลงมาพบกับอาชวิณและพิมพ์ดารา

“อาชวิณมีลูกชายด้วยหรือคะ” ซ็องนางขมวดคิ้ว บางอย่างบอกเธอว่าเรื่องนี้ต้องไม่ใช่เรื่องบังเอิญแน่ที่จู่ๆ ลูกชายของอาชวิณจะเป็นลมในบ้านของเธอ ทั้งๆ ที่ไม่เคยมาที่นี่เลยสักครั้ง ไหนจะทำทางแปลกๆ ของพ่อกับแม่เธออีก หรือว่าพวกท่านคิดจะจับเธอคลุมถุงชนกับลูกชายของอาชวิณคนนี้

แต่หมอนั้นเป็นลมเป็นแล้งไปก็ดีแล้ว คนไม่ใช่คู่กันก็อย่างนี้แหละ ทำอย่างไรก็ได้เป็นคู่กัน...

“ก็เห็นคุณวิณเรียกอย่างนั้นนะครับ” ลากพิมพ์า บุตรชายของอาชวิณคนนี้แม่เขาเห็นหน้าไม่ถนัด ทว่าก็บอกได้ว่าพ่อหนุ่มคนนั้นหล่อมากทีเดียว “ผิวซี่ขาวอย่างกับทานผงซึกฟอกมาเลยครับคุณซ็อง ทำจะหล่อไม่หยอก”

“ก็คงไม่ได้หล่ออะไรมากหรอกคะ” ซ็องนางยิ้มเยาะ มั่นใจว่าหากบุตรชายของอาชวิณคนนั้นหล่อจริง เธอก็ต้องเคยเห็นหน้าค่าตาเพราะบรรดาหนุ่มๆ ในวงสังคมนั้นไม่มีคนไหนที่ไม่ผ่านการตรวจสอบของซ็องนาง เพื่อคัดเลือกผู้เข้ารอบที่น้ำจะเป็นเนื้อคู่ของเธอ และเธอก็ไม่เคยได้ยินหรือเห็นหน้าบุตรชายของอาชวิณคนนี้เลยสักครั้ง

ก็เป็นเรื่องที่ชัดเจนว่าหมอนี้ต้องไม่หล่อ และไม่ผ่านมาตรฐานของเธออย่างแรง จึงไม่มีใครพูดชื่อเขาให้เธอได้ยินเลยสักครั้ง แม้แต่พ่อของเธอ

“แล้วเขาเป็นอะไรคะ ถึงได้เป็นลมเป็นแล้งกลางบ้านเรา”

“ก็...ไม่ทราบนะครับคุณซ็อง เห็นเข้าบ้านไปเดี่ยวเดียวเขาก็หาม

กันออกมา ทำจะไม่สบายหนัก” ลากขมวดคิ้ว เขาก็อยู่ด้านนอกเพื่อเก็บของเมื่อเห็นว่ามีเมฆทะมึนลอยเข้ามา กลัวว่าฝนจะตก จึงไม่รู้ว่าบุตรชายของอาชวินเป็นอะไรไป

“อ้อ งั้นหรือคะ” ซ็องนางพยักหน้าเบาๆ อย่างขอไปที เธอไม่ได้สนใจเรื่องบุตรชายของอาชวินเท่าไร ก่อนร่างบอบบางจะก้าวตรงไปที่รถของเธอ ระหว่างนั้นลากก็จัดการต่อสายยางเข้ากับก๊อกน้ำเตรียมรดน้ำต้นไม้ แล้วจู่ๆ เขาก็หนีบางอย่างขึ้นมาได้

“อ้อ คุณซ็องครับ”

เสียงหัวนั้นหยุดเท้าของซ็องนางที่จะก้าวขึ้นรถไปได้ทัน หญิงสาวจึงยืนอยู่ระหว่างบานประตูกับตัวรถ

“เห็นเขาเรียกลูกชายคุณอาชวินว่า...วรุณฯ อะไรสักอย่าง แกน่าจะชื่อวรุณรักษ์นะครับ”

เปรี๊ยะ!

เสียงฟ้าผ่าดังขึ้นเบื้องหลังของซ็องนาง เกิดอัสนีทอด้วลงมาเป็นสายพร้อมกับประกายที่ทำให้ท้องฟ้าที่ดำทะมึนนั้นสว่างขึ้นในเสี้ยววินาที ก่อนฝนเม็ดหนึ่งจะตกมากระทบที่แก้มนวลของหญิงสาว และตามมาด้วยฝนห่าใหญ่ที่เทรดลงมา ทั้งที่ก่อนหน้านี้ท้องฟ้ายังสว่างจ้าไว้แววของเมฆฝน

หยาดพิรุณที่กระหน่ำเทราวกับฟ้ารั่วนั้นเป็นเครื่องมือช่วยซ่อนหยาดน้ำตาของซ็องนางจากใครก็ตามที่อยู่บริเวณนั้น น้ำตาที่หลังรินโดยที่เจ้าตัวเองก็ยังไม่รู้สาเหตุว่าเธอร้องไห้ออกมาด้วยเหตุใด

ซ็องนางรู้เพียงอย่างเดียวคือ เธอเศร้าเหลือเกิน...เศร้าจนทรงตัวอยู่บนเท้าตัวเองไม่ไหว

ร่างบอบบางของซ็องนางไถลลงตามตัวรถอย่างคนที่ไร้เรี่ยวแรง พร้อมกับเสียงกรีดร้องแสนทรมานที่บาดลึกไปถึงซุ้มหัวใจใครก็ตามที่ได้ยิน

“กรีดดด!”

เกลียดเหลือเกิน...วรุณรักษ์...เกลียดเขาเหลือเกิน...

อัศวินวิ่งออกมาจากบ้านหลังจากได้ยินเสียงร้องแสน

ทรมานที่จะเป็นเสียงใครไม่ได้ นอกจากช้องนาง บุตรสาวที่เปรียบเสมือนแก้วตาดวงใจของเขา เพียงก้าวพ้นประตูบ้านออกมา หัวใจของอัศวินก็วิ่งไปอยู่แทบเท้าเมื่อเห็นสภาพบุตรสาว

ร่างระหงนอนดินทุนทรุรายอยู่กลางสายฝน ปากก็กรีดร้องไม่หยุดรวกับต้องการระบายความคับแค้นในหัวใจออกมา หวังให้ความเจ็บปวดในหัวใจของเธอทุเลาลง ทว่ามันกลับส่งผลตรงข้าม เสียงร้องนั้นโหยหวนบาดใจคนฟัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเทวีที่ยืนเอามือปิดปาก มองสามีเข้าไปประคองช้องนางขึ้นมาด้วยความตกใจและหวาดกลัว

“ช้องนาง! ช้องนางเป็นอะไรลูก” อัศวินประคองบุตรสาวขึ้นมาอดเนบอกร โดยรอบๆ นั้นมีคนในบ้านวิ่งหน้าตั้งออกมาหวังว่าพวกเขาจะสามารถช่วยเจ้านายได้ไม่มากนักน้อย ทว่าไม่มีใครช่วยอะไรช้องนางได้ แม้กระทั่งอัศวินเองก็ยังสามารถทำได้เพียงกระชับร่างบุตรสาวขึ้นมาเนบอกร ไม่รู้จะทำอะไรต่อไปเพราะช้องนางไม่ยอมพูด เพียงร้องไห้สะอึกสะอื้นปึมขาดใจอยู่ในอ้อมอกของพ่อ

ลิ้นของช้องนางแข็งทื่อ เจ็บในอกจนเธอไม่สามารถเปล่งคำพูดใดๆ ออกมาได้ ช้องนางรู้อย่างเดี๋ยวนั้นคือเธอเจ็บ...เจ็บมาก เจ็บเหมือนใครเอามีดมาเฉือนหัวใจเธอให้ขาดเป็นชิ้นๆ ในอก เจ็บเหมือนจะตายไปเสียเดี๋ยวนั้น

“ช้องนางลูก เป็นอะไร บอกพ่อสิลูก”

“มะ...ไม่เอา...” เสียงหวนหลุดออกมาได้เบาแสนเบา ก่อนจะถูกกลบด้วยหยาดฝนที่กระหน่ำลงมาอย่างไม่ขาดสาย เร็วแรงใน

ร่างกายของเธอก็เหมือนจะหายไปดื้อๆ ตอนนี้เพียงการหายใจก็ยังลำบากสำหรับซ็องนาง ไม่ต้องพูดถึงการพยายามเค้นคำพูดออกมาเลย

“ใจเย็นๆ ลูก ใจเย็น” อัครวินปลอบบุตรสาวพลางซ็องนางเล็กของซ็องนางขึ้นมาจากพื้น พาไปยังรถคันใหญ่ของครอบครัวที่คนรถสตาร์ตรอท่าอยู่แล้ว โดยมีเทวีที่เพิ่งได้สติวิ่งฝ่าฝนตามหลังมาติดๆ ก่อนจะชิงวิ่งตัดหน้าสามีไปนั่งด้านในของรถแล้วรับร่างของบุตรสาวมาจากอัครวิน

“ซ็องลูก ใจเย็นๆ นะจ๊ะ” เทวีปลอบบุตรสาวทั้งที่เสียงของตัวเองก็ยังสั่นเครือ มือบอบบางค่อยๆ ลูบใบหน้าของบุตรสาว ปาดน้ำตาออกจากแก้มนวลด้วยหัวใจหนักอึ้ง ไม่รู้ว่าซ็องนางของเธอเป็นอะไร แต่การเห็นลูกในสภาพนี้แม่ที่ไหนจะทำใจได้

“ซู...แม่อยู่ที่นี่ลูก ไม่ต้องกลัว”

ซ็องนางอยากจะทำแม่ว่าเธอไม่ได้กลัว ไม่ได้กลัวสักนิดเดียว ทว่าเธอลบทำได้เพียงร้องไห้สะอึกสะอื้น และอ้าปากเพื่อหายใจเมื่อหายใจทางจมูกได้ไม่สะดวก จากอาการร้องไห้อย่างหนักที่ทำให้พ่อและแม่ของเธอต่างรู้สึกใจหาย และกังวลในคราวเดียวกัน

ทำไมมันถึงได้เจ็บขนาดนี้...ทำไมหัวใจของเธอถึงเจ็บเหมือนใจจะขาดได้ขนาดนี้...ทำไม...

สภาพของซ็องนางสร้างความกังวลให้พ่อและแม่ของเธออย่างมาก เพราะปกติซ็องนางไม่ใช่คนขี้โรค อันที่จริงต้องบอกว่าหญิงสาวแข็งแรงมาก ตั้งแต่เล็กจนโตก็มาโรงพยาบาลนับครั้งได้

ทว่าการที่ซ็องนางร้องไห้จนขาดใจเช่นนี้เพิ่งเกิดขึ้นเป็นครั้งแรกไม่ว่าจะเรื่องอะไรก็ตามแต่ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตของซ็องนาง อัครวินและเทวีไม่เคยเห็นบุตรสาวเสียใจปานนี้ พวกเขาจึงทั้งกังวลและแปลกใจ

ระคนกัน

สองสามีภรรยาลอบมองหน้ากันหลังจากส่งช้อนนางเข้าห้อง
ดูกิน ก่อนผู้เป็นสามีจะเอื้อมมือไปกุมมือเล็กของคูชีวิตของเขาไว้
แน่น เพียงสบตากันอัศวินก็รู้ได้ในทันทีว่าตอนนี้เทวีกำลังคิดสิ่งใดอยู่
ในใจ เขาจึงยื่นมืออีกข้างไปกระชับมือเล็กของภรรยาเอาไว้แน่นยิ่งกว่า
เดิม ตบเบาๆ ที่หลังมือเล็กอย่างให้กำลังใจกันและกัน ก่อนจะคลี่ยิ้ม
ส่งให้ผู้หญิงที่เขารักหมดหัวใจ เมื่อเทวีช้อนดวงตาสั้นระริกขึ้นมองเขา
“ไม่เป็นไรหรอกคุณ ลูกถึงมือหมดแล้ว”

“ช้อนนางเป็นอะไรกันแน่คะ” เทวีกระซิบถามสามีของเธอเสียง
แผ่ว ก่อนพ้อด้วยความเป็นห่วงตามประสาคนเป็นแม่ “ลูกไม่เคยเป็น
อย่างนี้มาก่อนเลย จู่ๆ ก็ร้องห่มห้องให้...อย่างกับมีใคร...เป็นอะไรไป”

“อย่าเพิ่งคิดหาโรคให้ลูกเลยคุณ” อัศวินว่าเสียงเข้ม พยายาม
ดึงจิตใจของภรรยาไม่ให้ฟุ้งซ่าน หลังจากใช้ชีวิตด้วยกันมาอัศวินรู้ว่า
ความมั่งงายในตัวของบุตรสาวนั้น ส่วนหนึ่งก็ได้รับมาจากเทวีผู้เป็น
มารดาที่แหละ แต่เมื่อแก่ตัวลง เข้าวัดเข้าวามากขึ้น ความมั่งงายของ
เทวีจึงค่อยอ่อนลง จากที่เคยหนักจนแทบจะเข้าขั้นบ้าก็ถูกแรงศรัทธา
อันแข็งแกร่งของช้อนนางทำคะแนนแสงหน้าไป

“แต่ลูกเราไม่เคยเป็นแบบนี้มาก่อนเลยนะคะ” เทวียังแย้ง “หรือ
ว่าของจะเข้าตัวลูกเราจะคะคุณ”

“ให้หมอคนเขาหาโรคให้ก่อนเถอะ เรื่องไปหาหมอผีนะเอาไว้
ทีหลัง” เสียงที่เข้มอยู่แล้วเข้มขึ้นไปอีกชั้น เมื่อโรคมั่งงายในตัวของ
ภรรยากลับมากำเริบ

“โอ้ คุณคะ...ก็แค่พูดเท่านั้น ช้อนนางไม่เคยเป็นแบบนี้มาก่อน
นะคะ ฉันไม่ได้จะไปหาคนทรงเจ้าที่ไหนเสียหน่อย” คนโดนสามีรู้
เท่าทันทั้งที่ยังไม่ได้เอ่ยเรื่องหมอผีนั้นหน้าอ ความกังวลก่อนหน้าเริ่ม
จะทุเลาลงเมื่อเห็นท่าทางมั่นคงของสามี สีหน้าของอัศวินยังคงราบ

เรียบ ไม่แสดงออกถึงความกังวล เทวี่ที่ยึดเขาเป็นที่พึ่งจึงเริ่มตั้งหลัก
ได้บ้าง

“ให้มันจริงอย่างที่วาก็แล้วกัน” อัศวินปรายตามองภรรยาของตนก่อนจะถอนหายใจอย่างหนัก ด้วยความกังวลห่วงถึงผู้เป็นบุตรสาวเป็นกำลัง ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นซ็องนางจึงได้มีอาการประหลาดเช่นนี้ หัวอกคนเป็นพ่ออย่างอัศวินจึงได้แต่ภาวนาขอให้ทีมแพทย์วินิจฉัยโรคของซ็องนางและหาวิธีรักษาได้ อย่านำให้เขาและภรรยาต้องพึ่งพาลี้ภัยศักดิ์สิทธิ์เลย

กลิ่นหอมของดอกกุหลาบที่ความหอมหวานเพิ่มขึ้นใน
เวลากลางคืน อาจจะเป็นเพราะอุณหภูมิในห้องที่ลดต่ำลง หรือเพราะ
ไร้ความหอมจากสิ่งประดิษฐ์สมัยใหม่อย่างน้ำหอม ที่สาว ๆ นิยมพรม
ใส่ร่างกายก่อนออกจากบ้านก็ไม่ทราบ ทำให้ความหอมของดอกไม้
ที่ว่านั้นมีกลิ่นโดดเด่นขึ้นมา

ห้องพักที่วรุณรักษ์นอนพักรักษาตัวเป็นห้องพักสำหรับคนไข้
พิเศษที่มีสตางค์เท่านั้น เพราะค่าใช้จ่ายแต่ละคืนนั้นสูงเกินกว่าที่คน
ทั่วไปจะสามารถเข้ามาใช้บริการ

เปลือกตาหนาของวรุณรักษ์ขยับไหว ลูกตาภายใต้มันไม่อยู่นิ่ง
แต่ชายหนุ่มก็ยังไม่มีสติตื่นขึ้นมา คล้ายกับว่าเขายังอยู่ในความฝัน
ที่เจ้าตัวยากจะหนีออกมาให้พ้น

วรุณรักษ์ได้ยินเสียงหัวของคนที่หัวใจสลายนั้นอีกแล้ว คราวนี้
เขาได้ยินมันชัด ชัดจนเหมือนกับว่ามันหลุดออกมาจากริมฝีปากของ
เขาเองทุกถ้อยทุกคำ

ไม่...เขาไม่อยากเป็นคนคนนั้น...ไม่นะ...

‘หากอ้ายอี่...คนใด...มันรักน้องได้ไม่เกินพี่...ก็อย่าให้มันผู้ใด...
ได้เข้าใกล้ตัว...ใกล้ใจน้องเลย...’

สิ้นความคิดนั้นร่างสูงของวรุณรักษ์ก็ผวาขึ้นจากเตียงนอน มองซ้ายมองขวาก่อนจะผ่นลมหายใจออกมายาวเหยียด เมื่อหันมองรอบตัวก็รู้ว่าตอนนี้ตนไม่ได้นอนอยู่บนเตียงภายในห้องนอนของตัวเอง แต่เป็นเตียงของโรงพยาบาลที่พ่อและแม่ของเขาพามาส่งเมื่อกลางวัน ก่อนจะหลับไปหลังได้รับคำยืนยันจากอาหมอว่าเขาไม่ได้เป็นอะไรมาก เพียงแต่ร้องไห้หนักจนอ่อนเพลียก็เท่านั้น

พอมาถึงตรงนี้วรุณรักษ์ก็พ่นลมหายใจออกทางปากแรงๆ ก่อนที่ตัวลงบนเตียงตามเดิม ดวงตาจ้องเพดานที่ว่างเปล่าด้วยหัวใจอันหนักอึ้ง นึกถึงดวงหน้าของหญิงสาวในรูปวาดที่เขาพบก่อนจะร้องไห้เป็นเด็กๆ แล้ว ริมฝีปากของวรุณรักษ์ก็เริ่มเข้าหากันแน่นจนเป็นเส้นตรง

เขารู้ได้โดยทันทีที่สบตากับผู้หญิงในรูป...เขารู้ว่าคนนี้แหละ ใช้คนนี้แน่ๆ ที่เขารอมมาตลอด

ชื่อของนางของเขา

เพียงคิดถึงหญิงสาว หยาดน้ำตาก็รินขึ้นมาคลอหน่วยอีกครั้ง ก่อนจะหลังรินลงเป็นทาง หยดเป็นวงบนปลอกหมอน ความคิดถึงที่ไร้ที่ไปที่ไปทำให้หัวใจของวรุณรักษ์ปวดหนึบ ไม่เคยรู้ว่าการคิดถึงใครสักคนมันต้องเจ็บปวดถึงเพียงนี้

แต่เขาไม่โกรธเลย...ไม่เคยโกรธหรือเกลียดความเจ็บปวดที่ว่านี้เลย ยินดีจะโอบกอดมันไว้ด้วยซ้ำ หากนั่นหมายถึงการที่เขายังจดจำชื่อของนางได้อยู่

แต่ว่ามันต้องเจ็บปวดขนาดนี้เลยหรือ...วรุณรักษ์ไม่เข้าใจ

จากที่นอนหยางร่างของวรุณรักษ์ก็ค่อยๆ เปลี่ยนมาเป็นนอนตะแคง ก่อนจะขดงอ ยกเข้าขึ้นมาแนบอกเหมือนเด็กทารกเมื่ออาการสะอื้นของเขาหนักขึ้น หากมองด้วยตาเปล่าอาจจะดูเหมือนภาพวรุณรักษ์นอนอยู่ในห้องเพียงลำพัง ทว่าความจริงแล้วยังมีอีกภาพที่ซ่อน

ทับอยู่

ร่างสูงของบุรุษอีกผู้หนึ่งยืนอยู่ข้างเตียงหลังใหญ่เหมือนเช่น
ทุกครั้งทีวรุณรักษ์หลับไหล นิ้วมือที่มองไม่เห็นด้วยตาเนื้อเอื้อมมาแตะ
กลางหน้าผากกว้างของชายหนุ่ม ที่ครั้งหนึ่งเคยมีตำแหน่งสูงส่งยิ่งกว่า
เขา...ยิ่งกว่าใครๆ...

“วรุณรักษ์เอ๋ย...ช่างน่าเวทนา...ไยน่าเวทนาเพียงนี้...”

ในห้องพักข้างๆ ห้องวรุณรักษ์นั้นเต็มไปด้วยดอกไม้ทั้งที่
ส่งกลิ่นหอมและไม่ส่งกลิ่นหอม ซึ่งล้วนเป็นของเยี่ยมที่เพื่อนๆ และคน
รู้จักของซ็องนางส่งมาที่โรงพยาบาล หลังรู้ข่าวว่าหญิงสาวล้มป่วย
อย่างกะทันหัน และเพราะนิสัยเป็นกันเองของเจ้าตัวที่ทำให้มีคนรัก
มากเป็นพิเศษ ดอกไม้และของเยี่ยมที่ส่งมาจึงเยอะมากเป็นพิเศษ
เช่นเดียวกัน

ความน่ารักของซ็องนางนั้นเป็นที่รู้จักกันไปทั่ววงสังคม แต่จะบอก
ว่าเพราะการวางตัวของหญิงสาวหรือก็ไม่น่าใช่เท่าไร ในเมื่อหลายต่อ
หลายครั้งพวกผู้ใหญ่ต่างแสดงออกว่าเอ็นดูหญิงสาวเกินสมควร จน
อัศวินผู้เป็นบิดายังเคยออกปากว่าซ็องนางนั้นมีหน้าทองมาจากท้อง
แม่ ไม่ต้องไปเที่ยวตระเวนไหว้พระขอพรที่ไหนผู้ใหญ่ก็เมตตาเอ็นดู
อีกทั้งกิจการค้าขายที่ผู้เป็นยายส่งต่อมาให้หลานสาว โดยไม่รอให้
คุณเทวีได้รับช่วงต่อนั้นก็ไปได้สวย

จนตอนนี้ทั้งอัศวินและเทวีจึงเป็นคนที่ให้ซ็องนางดูแล บุตรสาว
เพียงคนเดียวของบ้านก็ดูจะไม่มีปัญหา เพราะซ็องนางโอนเงินเข้า
บัญชีให้เขาและภรรยาตรงเวลาทุกเดือนไม่มีผิดผ่อน จนทั้งคู่เริ่ม
เกรงใจ กลัวว่าการรับเงินส่วนนี้มาจะทำให้บุตรสาวลำบาก พออัศวิน
เอ่ยถามด้วยความกังวลซ็องนางก็เพียงหัวเราะเบาๆ ก่อนยิ้มแฉ่งพร้อม
เอ่ยคำพูดที่ซ็องนางคนเดียวเท่านั้นจะพูดได้ด้วยน้ำเสียงสดใส

‘ไม่เป็นไรคะคุณพ่อ หนูรววย’

กลิ่นหอมของดอกไม้ตีกันจนอัศวินเริ่มรู้สึกเวียน มึนหอมหวาน จนชวนคลื่นเหียน เหมือนใครยกสวนดอกไม้หลายๆ สวนมาอัดรวมกันที่ห้องนี้ห้องเดียวอย่างไรอย่างนั้น แต่พอมองเห็นใบหน้าซีดเซียวของชองนางที่ร้องไห้จนหมดแรงก่อนจะหลับไปแล้ว อัศวินก็ได้แต่ผ่อนลมหายใจ คิดว่าหากบุตรสาวตื่นขึ้นมาแล้วได้เห็นว่ามีคนเป็นห่วงเยาะขนาดไหน คงจะทำให้ชองนางรู้สึกดีขึ้นได้บ้าง แม้เพียงเล็กน้อยก็ยังดี

ผลการตรวจของหมอที่ออกมานั้นสรุปว่า สาเหตุที่ชองนางร้องไห้หนักจนเป็นลมล้มพับไปมาจากความเครียดสะสม ซึ่งขนาดอัศวินเองก็ยังไม่ปักใจเชื่อเท่าไรนัก ด้วยรู้จักนิสัยของบุตรสาวตัวเองดีว่าชองนางไม่ใช่คนที่ชอบเครียดหรือเก็บอะไรมาคิดเล็กคิดน้อย เว้นแต่เรื่องเนื้อคู่เท่านั้นที่ลูกสาวของเขายังไม่ปล่อยวาง

เหตุผลที่ตระเวนไหว้พระและเทพเจ้าทั่วโลกก็มีอยู่แค่เรื่องเดียวนี่ละ ไม่รู้เมื่อไหร่จะยอมรับความจริงแล้วเลิกมกมายเสียที ใจนี้คือนี้ไม่ต้องมีก็ไม่เป็นไร ตัดสินใจเลือกใครสักคนมาเป็นคู่ชีวิตและค่อยๆ ประคับประคองกันไป สำหรับอัศวินแล้วง่ายกว่าการขอเนื้อคู่จากสิ่งศักดิ์สิทธิ์เป็นไหนๆ

แต่ก็คงพูดอะไรมาไม่ค่อยได้ เพราะที่เทวียอมตกลงแต่งงานกับเขาก็เพราะพระเก็จท่านหนึ่งบอกว่าเขาเป็นเนื้อคู่ของเธอ ไม่อย่างนั้นหรือ...อย่าหวังเลยว่าคนธรรมดาๆ อย่างเขาจะได้เป็นถึงลูกเขยของผู้ดีเก่าอย่างครอบครัวของเทวี ทั้งยังได้รับความเมตตาจากคุณพ่อคุณแม่ของภรรยา จนอัศวินรู้สึกวางตัวไม่ถูกเพราะพวกท่านรักและเอ็นดูเขาเหมือนลูกชายจริงๆ ตั้งแต่วันแรกที่เทวีพาเขาไปที่บ้านเพื่อทำความรู้จักกัน

“คุณแม่บอกว่าจะมาตอนไหนคะคุณพ่อ...” เสียงหวานของ

คนที่ใช้ที่คล้ายจะกลับมาเป็นปกติแล้วนั้นเอ่ยถามบิดา อัครวินผงหัวขึ้น มองบุตรสาวของตนก่อนคลี่ยิ้มเอ็นดูระหว่างลุกขึ้น แล้วเดินไปทุดตัว ลงนั่งบนเตียง

“จะสายแล้วนะคะ ยังไม่กลับมาอีกหรือ ไม่ห่วงหนูบ้างหรือ ยังไง ลูกป่วยทั้งคนนะคะ”

“อะไรกันพี่ในมาก็ร้องหาแม่แล้ว ตกลงว่าเราอายุสามสิบห้าหรือ ห้าขวบกันแน่ หืม...” แม่เอ่ยถามเช่นนั้น แต่แวตตาของอัครวินกลับมีเพียงความอ่อนโยนและเอื้อเอ็นดูยามมองบุตรสาว “พ่อนอนเฝ้าทั้งคืนยังจะหาว่าไม่มีใครห่วงอีก”

“แหม...คุณพ่อละก็อย่าเพิ่งน้อยใจหนูสิคะ หนูยังไม่ได้พูดว่า คุณพ่อไม่ห่วงหนูเลยนะ” มือเล็กของคนไม่มีใครห่วงเอื้อมมาเกาะท่อนแขนของบิดาแล้วประจบเสีงหวานหยด

“พอกับแม่ก็คนเดียวกัน หนูว่าแม่ก็เท่ากับว่าพ่อด้วยนะรู้ไหม ประเดี๋ยวพ่อจะฟ้องแม่” อัครวินยิ้มเย้าบุตรสาวที่หน้าจ้ำงลงทันทีที่ได้ยินคำพูดของเขา

“เมื่อคนมีความรัก” ซ้องนางย่นจุมูก แสร้งทำทำรังเกี่ยวความหวานของพ่อที่แม่จะแต่งงานอยู่กินกันมานาน ทั้งคู่ก็ยังแสดงความรักให้แกกันอยู่อย่างสม่ำเสมอ จนซ้องนางที่เห็นความหวานของสามี ภรรยาคู่นี้มาจนชินเริ่มอิจฉาเหมือนสมัยตนเป็นวัยรุ่น จนตอนนี้ในวัยสามสิบห้าก็ควรต้องใช้คำว่า โหยหาและอยากได้ความรักแบบที่พ่อแม่มีให้แกกัน แม้สิ่งที่หวังเริ่มจะริบหรี่เพราะตัวเลขสามสิบห้าที่ว่าแต่ซ้องนางก็ยังไม่คิดที่จะถอดใจยอมแพ้

เธอเชื่อว่าเพียงมีศรัทธาแล้วไซ้ร้ สิ่งที่ปรารถนาก็อยู่ไม่ไกลเกินเอื้อม เนื้อคู่ก็เนื้อคู่เถอะ เธอลงทุนลงแรงไปขนาดนี้แล้วไม่เจอก็ให้มันรู้กันไปสิ!

“อิจฉาก็หาแฟนสักคนสิ” อัครวินแนะ แต่คนโดนแนะนำกลอกตา

หนักใส่ประศตบิดาเสียอย่างนั้น จนผู้เป็นพ่อได้แต่นิ่งหน้ามองกิริยา กวนประสาทของบุตรสาวด้วยความแปลกใจ ก่อนจะเอ่ยถามในที่สุด “ทำอย่างนั้นหมายความว่ายังไงนะเรา”

“โอ้ คุณพ่อขา ถ้าเกิดแฟนมันห่างายขนาดนั้นหนูคงไม่อยู่เป็น นกแก้วในกรงทองฝั่งเพชรให้คุณพ่อเลี้ยงมาจากนปุ่นนี้หรอกคะ จะรีบรัก รีบแต่ง มีหลานให้พ่อเลี้ยงตั้งแต่ยี่สิบห้าด้วยซ้ำ” ซ็องนางบ่นอุบตาม ประสาคนไร้แฟนมาสวมลิปห้าปีเต็ม

“ให้หาแฟนสักคน ไม่ใช่รอเนื้อคู่ไร้สาระของเรานะ” อัครวินเหล่ มอง ก่อนถอนหายใจเสียงดังเมื่อซ็องนางทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้ใส่เขา พร้อมกับทำหูทวนลมจิ้งย้อย่างอดไม่ได้ “พ่อพูดจริงๆ นะลูก ลองให้ออกาส คนดีๆ สักคนใหม่”

“ถ้าไม่ใช่เนื้อคู่ก็ต้องเลิกกันอยู่ดีนะคะคุณพ่อ” คนที่มีความเชื่อ เกินพิศดจิบปากจิบคอว่า กระจื่อชนตาใส่บิดาแล้วเอ่ยเสียงหวานเจี๊ยบ “แต่ถ้ารอหน่อย เจอคนที่ใช่ก็แต่งงานแล้วได้อยู่กันไปยาวๆ เลย”

“แล้วถ้าไม่เจอล่ะ”

“เอ๊ะ มันต้องเจอสิคะคุณพ่อ” คนที่ไปเจอหมอดูมาแทบจะทุก สำนักในประเทศไทยนั้นซักสีหน้าใส่บิดา ท่านกล้าดีอย่างไรมาพูดคำ ต้องห้าม หาวว่าเธอจะไม่เจอเนื้อคู่ “ยังไงก็ต้องเจอ ต่อให้เขาจะหนีหนู ไปอีกสักอีกภพก็ชาติ หนูก็จะตามเขามาจับผิดชอบ โทษฐานที่ทำให้ หนูโสดมาตั้งสามลิปห้าปี! ยังไงหนูก็ต้องเจอเขาคะ!”

ด้านคนฟังที่รอเจอเนื้อคู่ของบุตรสาวมาหลายปีได้แต่ทอดสายตา อ่อนอกอ่อนนใจมองซ็องนาง ก่อนจะถอนหายใจเสียงดังด้วยความระอา อยากรให้ซ็องนางปลง อยากรให้ซ็องนางปล่อยวางเรื่องเนื้อคู่เจ้าปัญหา นี้เสียที ลูกสาวของเขาคนนี้อัครวินมั่นใจว่าดีพร้อมทุกอย่าง เว้นแต่ เรื่องมมายเรื่องเตียวนี้แหละ ที่ใครๆ ก็พูดกันปากต่อปากจนผู้หลัก ผู้ใหญ่ของหนุ่มๆ ในวงสังคมออกอาการขยาด ไม่อยากดองกับตระกูล

เทวารักษ์ของเขา

เหลือแต่บ้านพรหมวาร ที่ยังไม่ทันได้เห็นหน้าค่าตากัน ฝ่ายชาย ก็ซึ่งเป็นลมกลางบ้านของเขาเสียก่อนเลยคลาดกัน น่ากลัวว่าจะไม่ได้ เป็นคู่กันอย่างที่บุตรสาวของเขาว่าจริงๆ

“พ่อว่าของแบบนี้มันจะมาก็มาเองแหละลูก”

“คุณพ่อขา...” ซ็องนางลากเสียงยาว แสดงออกถึงความเบื่อหน่ายกับคำพูดนี้เต็มกลืน นี่ท่านไม่รู้หรือว่าที่เธอโดนทิ้งให้โหนคานทองอยู่อย่างโดดเดี่ยวจนกระทั่งตอนนี้ ก็เพราะไอ้คำพูดที่ท่านว่ามา เมื่อกี้นี่แหละ

“หนูไม่เชื่อคำนั้นแล้วค่ะ หนูรอ...รอ แล้วก็รอ จนป่านนี้ยังไม่มี ผู้ชายคนไหนหลุดมาถึงมือเลยคะ มีแต่ยายเกดที่ได้”

พูดชื่อเพื่อนสนิทแสนสวยและเซ็กซี่ซึ่งกำลังมีหนุ่มตาน้ำข้าวมา ติดพัน และทิ้งให้เธอกินข้าวคนเดียวมาหลายมื้อแล้ว ซ็องนางก็ค่อนข้าง ค่อนข้างแค้นใจไปตามประสา ทั้งโกรธทั้งแค้นเพื่อนสนิท ทั้งๆ ที่บอกว่า จะครองตัวโสดเป็นเพื่อนเธอไปจนตาย แต่ผ่านมาเพียงไม่กี่ปีก็ทำท่า จะผิดคำพูดเสียแล้ว ไม่ยุติธรรมเลย!

“ก็เห็นเขาไปไหนมาไหนด้วยกันอยู่ที่นี่ กับพ่อลูกติดคนนั้นนะ” อัครวินออกความเห็น เขาเห็นเกศรามาตั้งแต่หญิงสาวยังสวมชุดนักเรียน ติดโบ จนป่านนี้กลายเป็นผู้บริหารไฟแรงแถมเสน่ห์แรงกว่าความสามารถเป็นไหนๆ จึงไม่แปลกที่จะมีหนุ่มๆ มาล้อมหน้าล้อมหลังเพื่อ ขายขนมจีบ ผิดกับซ็องนางที่ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปีๆ ก็ไม่มีหนุ่มไหนเฉียด เข้าใกล้

“หน้าตาทั้งนั้นๆ แหละคะคุณพ่อ ถ้ารวกกว่ายายเกดมากกว่านี้ สักหน่อยก็จะดีมาก แถมยังมีลูกติดอีกด้วยนะคะ” ผู้ที่ไม่ค่อยชอบหน้า ‘หนุ่ม’ ของเพื่อนสนิทนั้นซักสีหน้า เพราะริษยาความหวานเกินเบอร์ แสดงออกแบบไม่แคร์สีหน้าของผู้น้อยอย่างแรง

“ก็หนูเกิดเขาทำงานเก่ง อีกอย่างสมัยนี้เขาไม่ถือกันหรือหากผู้ชายจะรวยไม่เท่า ถึงจะมีลูกติดเขาก็คงไม่ติกันแล้ว” พ่อของซ็องนางขมวดคิ้วใส่คนที่แสดงสีหน้าดูหมิ่นฐานะคนรักของเพื่อนสนิท ซึ่งก็ไม่น่าจะด้อยกว่าฝ่ายหญิงเท่าไร แต่เขาจะแย้งอะไรซ็องนางได้ เพราะในห้องนี้มีซ็องนางคนเดียวที่เคยเจอคนรักของเกศรา

“เพื่อนหนูโสดๆ สดๆ อยู่ นะคะคุณพ่อ” ซ็องนางค้อนลมค้อนแล้งไปตามประสาอีกครา เรื่องคุณสมบัติของคนรักเพื่อนสนิทนั้น หากจะมีสิ่งใดที่ซ็องนางเห็นว่าไม่เหมาะสมกับเกศรา ก็น่าจะเป็นข้อที่ชายหนุ่มนั้นมีลูกติดนี่แหละ แต่ก็ดูเหมือนว่าเธอจะเป็นคนเดียวที่มีปัญหากับเรื่องนี้ เพราะเกศราไม่เคยแม้แต่จะปรึกษาบ่น แถมรักลูกฝ่ายชายออกหน้าออกตา ขยันอาสาเป็นที่เลี้ยงจนไม่มีเวลาไปตระเวนไหว้พระกับเธอเหมือนเมื่อก่อน มันน่าน้อยใจไหมล่ะ!

“เจ้าตัวเขาไม่เห็นเดือดร้อน พ่อเห็นมีแต่เรานี่แหละที่ตาขวางไม่ชอบแฟนหนูเกิด” อัศวินออกความเห็นแล้วถอนหายใจ ดูเอาเถิดอยากเจอเนื้อคู่แต่ขยันติคนโน้นคนนี่ไม่หยุด แล้วผู้ชายแบบไหนที่จะผ่านมาตรฐานอันสูงลิ่วของซ็องนางจนเข้าประตูวิวาห์ได้

“คุณพ่อละก็...”

“แล้วนี่อยากทานอะไรเป็นพิเศษไหมลูก เดี่ยวพ่อจะบอกแม่เขาให้” อัศวินแทรกถามโดยไม่รอให้ซ็องนางได้ลากเสียงยาวไปกว่านั้น ด้วยรู้ว่าบุตรสาวคงไม่มีอะไรจะแก้ตัวให้ความช่างติซึ่งเป็นอีกนิสัยที่เลื่องชื่อของเจ้าตัว

“หนูต้องนอนโรงพยาบาลหลายคืนเลยหรือคะ” ซ็องนางถามเสียงแผ่ว เบื่อที่จะนั่งๆ นอนๆ อยู่ที่นี่ เพียงคืนเดียวเธอก็อดอดจะแยแล้ว “หมอมหาไม่ได้จะให้หนูกลับบ้านพรุ่งนี้หรือคะ แต่หนูไม่ได้เป็นอะไรแล้วนะคะ”

“หมอมหาขอให้อยู่ก่อนก็อยู่เถอะลูก รีบกลับบ้านไปแล้วเกิดล้ม

เจ็บมาอีก มันจะยิ่งแยหู้ใหม่” คราวนี้ น้ำเสียงทุ้มลึกของอัศวินเปี่ยมไปด้วยความเป็นห่วงและประนีประนอม

“แต่หนูไม่ได้เป็นอะไรแล้วจริงๆ นะคะ” แม้ปากจะเอ่ยเช่นนั้น แต่ดวงตากลมของซ็องนางกลับไหววูบด้วยความรู้สึกประหลาดที่อธิบายเป็นคำพูดไม่ได้ จู่ๆ อาการเจ็บปวดของเธอก็หายพร้อมกับหยาดน้ำตา ทั้งที่ตอนแรกแม้เธอจะพยายามหยุดร้องให้เพียงไรก็ทำไม่ได้ แต่อยู่ๆ น้ำตาเจ้ากรรมก็หยุดไหลลงเสียดื้อๆ พร้อมกับรู้สึกซาหริ่มได้ทรวงออกราวกับมีบางสิ่งบางอย่างกดทับความเจ็บปวดมหาศาลที่เข้าไว้

“อยู่โรงพยาบาลสักสองสามวันเถอะ ให้หมอเขาตรวจให้แน่ใจก่อนว่าหนูไม่ได้เป็นอะไรจริงๆ แล้วพอจะไม่ขัด” อัศวินสรุปโดยไม่ให้โอกาสบุตรสาวได้ต่อรอง

“ก็ได้ค่ะ” ซ็องนางพยักหน้ารับคำอย่างว่าง่าย ก่อนเอนกายลงไปนอนพร้อมคิดในใจเจี๊ยบๆ ว่า หลังจากออกโรงพยาบาลแล้วเธอคงต้องตระเวนทำบุญล้างชวยชุดใหญ่ จะได้ไม่ต้องพบต้องเจอกับตัวชวยที่ชื่ออรุณรักันอีก

ต้องทำบุญหนักๆ เขาจะได้หายไปจากชีวิตของเธอตลอดกาล!

เพราะอาการป่วยอย่างกะทันหันของซ็องนาง ตารางนัดหมายลูกค้าของหญิงสาวจึงต้องถูกเลื่อนไปอย่างไม่มีกำหนด หรืออย่างน้อยก็ต้องอีกสองสามวันกว่าหมอจะอนุญาตให้เธอกลับไปพักผ่อนที่บ้านได้ จึงจะจัดตารางการนัดหมายใหม่อีกครั้งได้ แต่นั่นไม่ใช่ประเด็นสำคัญในการคุยโทรศัพท์ของซ็องนางในวันนี้

คนป่วยที่ดูเหมือนไม่ใช่คนป่วยนั้นกำลังสั่งคนของเธอให้เตรียมจัดข้าวของสำหรับทำบุญล้างชวยชุดใหญ่ เขาชนิดที่เทวีผู้มาผลัดเวรกับสามีเหลือบตาขึ้นมองขณะที่นั่งปกผลไม้อยู่ ก่อนจะอดใจไม่ไหวเมื่อได้ยินแผนการตระเวนไหว้พระของซ็องนาง

“แก้ววัดก็พอใหม่ลูก”

“ไม่พอค่ะคุณแม่” ซ็องนางตัดสายแล้วจึงยกมือเชิงปราชญ์มารดาไม่ให้เอ่ยขัดเธอ เรื่องอะไรเธอก็ยอมลงให้แม่ได้ แต่เรื่องนี้ยอมไม่ได้จริงๆ เธอจะต้องทำให้ผู้ชายคนนั้นกระเด็นออกไปจากชีวิตเธอให้ได้ อย่างไรก็ตามเธอก็จะไม่ยอมพบหน้าคนอย่างเขาไปชั่วชีวิต!

เกลียดเขา...เกลียดชายที่ชื่ออรุณรักษ์ ทั้งที่ยังไม่เคยแม้แต่เจอหน้า

ซ็องนางไม่รู้ว่าจะไรดลใจให้เธอชิงชังชายที่เธอไม่เคยเจอหน้าได้ถึงเพียงนี้ แต่ก็ไม่คิดที่จะฝืนความรู้สึกของตัวเอง เธอเกลียดเขามากเพียงได้ยินชื่อของเขาใจเธอก็จะขาดเสียให้ได้แล้ว อย่าให้เธอต้องทนเจอหน้าเขาเลย เธอต้องขาดใจตายไปจริงๆ แน่

“แต่แม่ว่า...”

“เรื่องนี้มันต้องมีสาเหตุค่ะ หนูเชื่อ หนูมั่นใจ” มั่นใจว่าที่เธอต้องเข้าโรงพยาบาลคราวนี้เป็นเพราะชายที่ชื่ออรุณรักษ์คนนั้น! “แต่แก้ววัดเอาไม่อยู่หรือค่ะ ต้องสืบเอ็ดวัด ให้อัศวินติดตามไปเลย!”

ว่าแล้วซ็องนางก็สบตากับมารดาของตนด้วยสายตามุ่งมั่นจนเทวีต้องส่ายหน้าเบาๆ อย่างจุนใจ ก่อนจะคิดกับตัวเองอย่างปลงๆ

เอาเถอะ อย่างน้อยก็ไปทำบุญไหว้พระ ไม่ได้ไปดูดวงไร้สาระ

“ไปเที่ยวตระเวนแบบนั้นจะไม่ป่วยเอาอีกหรือลูก” เสียงจากร่างสูงของผู้ชายเพียงคนเดียวในบ้านเทวารักษ์ลอยมาก่อนตัว จากนั้นไม่กี่อึดใจเขาก็เดินพันประตูห้องพักของซ็องนางมา ในบรรดาสองสาวที่อยู่ในห้องนั้น คนที่ดูจะยินดีกับการมาของอัศวินเห็นจะเป็นเทวี ผู้เป็นภรรยาของเขายิ้มกว้างจนเห็นฟันสวยแทบจะครบทุกซี่

ด้านคนมาใหม่เองก็ดูจะดีใจที่เห็นภรรยามากกว่าเช่นกัน เพราะอัศวินก้าวไปหอมแก้มภรรยาาก่อนเป็นอันดับแรก จากนั้นก็วางอาหารคนป่วยลงบนโต๊ะกลมตรงหน้า ช่างจานผลไม้ที่ปกเปิดอกเสร็จแล้ว

ด้วยฝีมือเทวี

“ทำไมมาเร็วล่ะคะคุณ”

“ที่ร้านไม่มีอะไรมาก แค่วะไปดูเฉยๆ” ร้านที่ว่าก็คือร้านขายเพชรของซ็องนาง อันที่จริงแทบจะไม่มีใครความจำเป็นที่จะต้องเข้าไปดูด้วยผู้จัดการร้านแต่ละสาขานั้นต่างเป็นคนของคุณหญิงเยาวภา คุณยายของซ็องนาง แต่พอเห็นบุตรสาวลัมป่วยลงอย่างกะทันหัน คนที่อยู่ในฐานะพ่ออย่างอัศวินจึงต้องลงไปช่วยกวดขัน แต่เพราะหน้าตาที่เข้มจัดอย่างชายไทยแท้ ลูกน้องของซ็องนางจึงเกรงเขามากเป็นพิเศษ

“วะซื้อขนมมาให้ลูกด้วย”

“ขนมโค...ลูกไม่ได้ชอบนี่คะ” แม้ปากจะเอ่ยท้วง แต่ประกายในแววตาของเทวีกลับเปี่ยมไปด้วยความชัดเจน ก็ขนมโคกะทินั้นเป็นของโปรดของเธอ

“อ้าว...ผมจำผิดหรือนี่” คนที่ไม่ได้จำผิดจริงนั้นยิ้มกริ่มเข้าภรรยา ขณะที่หมาหัวเน่าอย่างซ็องนางได้แต่ตืดตื้นอยู่บนเตียงเพราะความริษยา พอกับแม่ก็หวนกันให้เธออิจฉาทุกทีทุกวันอย่างนี้ แล้วจะไม่ให้เธอเร่งมือรีบตามหาเนื้อคู่ได้อย่างไร!

“แล้วนั่นลูกเป็นอะไรซ็อง ดิ้นเสียขนาดนั้นเดี๋ยวก็เข็มน้ำเกลือทิ่มเอาหอรอกลูก”

“อิจฉาๆ” บุตรสาวที่ลืมหิวว่าเธอถือศีลห้าอย่างเคร่งครัดนั้นมองพ่อกับแม่ตาขวาง “ทำไมพ่อแม่ถึงได้รักกันขนาดนี้ ไม่เห็นใจคนโสดอย่างหนูบ้างหรือยังไงคะ”

“ลูกจำ...อย่าอิจฉาเราสองคนเลย หนูไม่สบายอยู่นะจ๊ะ” เทวีทอดสายตามองดวงหน้างามที่ถอดแบบมาจากเธอ แล้วเรียกซ็องนางด้วยน้ำเสียงเอ็นดูปนสงสาร เรื่องความโสดของซ็องนางนั้นเธอรู้และเป็นกังวลมาตลอด จนพักหลังซึกนี่ก็ปลงว่าบุตรสาวคงไม่มีใครมาเป็นเพื่อนคู่คิดแล้ว เหลือแต่เจ้าตัวนั้นแหละที่ยังมีความหวังอยู่

“คุณแม่มีคุณพ่อ คุณแม่ก็พูดได้สิคะ”

“แต่หนูก็มีทั้งพ่อทั้งแม่นะจ๊ะ” เทวีเอาใจคนป่วย ยิ้มหวานขณะลุกขึ้นถือจานผลไม้มาส่งให้ซ็องนาง ก่อนจะอุทานเบาๆ เมื่อคิดบางอย่างขึ้นมาได้ “อ้อ... ลูกชายคุณอาชวิตก็อยู่โรงพยาบาลนี้ใช้ไหมคะคุณ หรือว่ากลับบ้านไปแล้ว”

“ยังอยู่...”

มืองามที่กำลังเอื้อมหยิบสาธิตีจจากมารดาชะงักค้างกลางอากาศ พลันดวงหน้าหวานของซ็องนางก็ตึงสนิท ไม่บ่งบอกถึงความรู้สึกที่ว่าเจ้าตัวกำลังคิดอะไรอยู่ในใจ แต่พ่อแม่ของหญิงสาวกลับไม่ทันสังเกต

“ก่อนเรากลับบ้านผมว่าจะชวนคุณแวะไปเยี่ยมเขาอยู่...” อัครวินยังคงพูดต่อไปด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“เอาสิคะ” เทวีเห็นดีเห็นงามด้วย อย่างไรก็ตามเสียพ่อหนุ่มคนนั้นก็ เป็นลูกชายของเพื่อนสามี อยู่โรงพยาบาลเดียวกันแท้ๆ หากไม่แวะไปเยี่ยมคงจะน่าเกลียดแย่ คิดพลางส่งสาธิตีเข้าปากซ็องนางก่อนจะหันมาคุยกับบุตรสาวต่อ “ลูกชายของอาพิมพออย่างไรละซ็องนาง ที่เขาเป็นลมในบ้านเราวันนั้นนะ”

“อ้อ...” ซ็องนางพยักหน้ารับรู้เบาๆ อ้าปากรับสาธิตีจากมือมารดามาแล้วเคี้ยวจิบๆ เบือนหน้าหนีไม่สนใจเรื่องชายที่ชื่อวรุณรักษ์อีก แม้ว่าพ่อกับแม่ของเธอจะยังพูดเรื่องของเขาต่อไปไม่หยุดก็ตาม

“จบมาจากเวลส์ น่าจะอายุมากกว่าหนูไม่กี่ปี” เทวีเกริ่น เริ่มเดินหมางเกมจับคู่ซ็องนางกับลูกชายของเพื่อนอีกครั้ง ขณะที่ผู้เป็นสามีนั่งหน้าขีมี ส่วนคนที่อยากมีแฟนมาตลอดนั้นมีสีหน้าว่างเปล่า

ไม่ได้สนใจเรื่องของผู้ชายที่ชื่อวรุณรักษ์อะไรนี้เลยสักนิด ไม่เห็นจะอยากรู้

“เกือบห้าปี” เสียงเข้มของอัครวินแทรกขึ้น แสดงออกนิดๆ ตามประสาผู้เป็นพ่อที่หวังบุตรสาว วรุณรักษ์เป็นลูกชายของเพื่อนเขาก็จริง

อยู่ แต่เนื้อแท้ของชายหนุ่มจะเป็นคนดีอย่างอาชวิณผู้เป็นบิดาใหม่นั้น ใครเล่าจะกล้ารับรอง

“แกจ้ง” พอสบช่อง ช้องนางก็ไม่ลังเลที่จะยื่นจมูก เอ่ยปากติ บุตรชายของเพื่อนพ่อ

“แกอะไรกันลูก...” เทวีเป็นฝ่ายนิ้วนหน้าบ้าง วรณรักษกับช้องนาง อายุห่างกันเพียงสี่ปีเท่านั้น ถ้าเทียบกับเธอและอัศวินผู้เป็นสามีที่มี ช่องว่างระหว่างวัยถึงเก้าปีก็นับว่าน้อยกว่ามาก “วรณรักษยังไม่แก่เลย สักนิด นี่หากเขาไม่เป็นลมไปก่อนหนูคงได้เจอ แล้วก็คงไม่พูดให้ร้าย พี่เขาอย่างนี้”

“พี่เหรอกคะ...”

“อ้อ...” คำหลังนั้นช้องนางยังปากตัวเองไว้ได้ทัน เธอจึงเพียงเอ่ย ในใจ แต่สีหน้าเธอก็คงแสดงความรู้สึกออกไปไม่น้อย ไม่อย่างนั้น มารดาคงไม่ถลึงตาดูใส่เธออย่างนี้เหรอก ช้องนางจึงต้องรีบแก้ตัวด้วย น้ำเสียงอ้อมแอ้มอย่างมีพิรุณ

“ไม่ใช่อย่างนั้นนะคะคุณแม่ คือหนูแค่คิดว่ายังไม่เจอกัน ไม่ เห็นจะต้องรีบนับญาติกันก็ได้”

หรือต่อให้เจอกันแล้วก็เชื่อว่าเธอจะอยากนับญาติกับคนพรรคนั้น เสียหน่อย เซอะ รอชาติหน้าตอนบ่ายๆ เกอะ

“วรณเขาเป็นคนดีนะจ๊ะ”

เพียงเท่านั้นพอลูกเทวารักษก็พร้อมใจกันกลอกตามองเพดาน ห้อง ไม่ต้องบอกแล้วกระมังว่าขวัญใจคนใหม่ของคุณเทวีเป็นใคร ก็ จะเป็นใครได้อีกเล่านอกจากชายที่ชื่อวรณรักษคนนั้นนะ

“ตอนนี้เขาดูแลโรงงานอยู่คนเดียวเลยนะ คุณพิมพ์เขาก็เล่าว่า ทำตัวคนเดียวมาตั้งแต่เรียนจบ เขาย้ายไปเรียนอังกฤษตั้งแต่จบ ม.ปลาย หนูเลยไม่ทันได้เจอเขา” ผู้เป็นแม่เว้นวรรคไปเพื่อสบตา กับ ช้องนางก่อนโฆษณาสรรพคุณของวรณรักษต่อ ทำตัวสมกับเป็นแม่สื่อ

คุณภาพอย่างไรที่ตี “พอพี่เขากลับมาหนูก็ไปเรียน ป.โท ที่อังกฤษ คลาดกันนิดเดียว”

“หรือคะ...” ซ็องนางรับคำด้วยกลัวมารดาที่เอ่ยเล่าเรื่องวรุณ-
รักษ์เป็นนวรรคเป็นเวรนั้นเสียน้ำใจ ก่อนแสรังยิ้มกว้าง อัศวินที่เห็นว่า
ท่าจะไม่ดีจึงเอ่ยแทรกขึ้นมาหวังคลี่คลายสถานการณ์ มองออกว่าบุตร
ของเขาคงไม่ชอบใจเรื่องลูกชายของอาชวิณคนนี้เท่าไรนัก

“มาทานขนมเถอะคุณ...” อัศวินเรียกภรรยา ตบเบาข้างตัว
เบาๆ เพื่อเรียกความสนใจของภรรยา “ให้ลูกพัก จะได้หายเร็วๆ”

เทวีมีความลังเลในแววตาอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะถอนหายใจแล้ว
เดินไปหาสามีอย่างจำนง บอกตัวเองว่าต่อให้เธอพาลามเรื่องวรุณรักษ์
ต่อไป อย่างไม่เสียซ็องนางคงจะไม่เปิดใจให้ชายหนุ่มง่ายๆ หรือค
ดู จากสีหน้าบึ้งตึงของบุตรสาวตอนนี้เทวีก็รู้คำตอบ แต่กระนั้นไ้ว่าจะ
ยอมแพ้เลยเสียทีเดียว

“แต่แม่รับรองเลยนะลูกว่าวรุณรักษ์ลูกอาพิมพ์คนนี้เขาเป็น
คนดี”

ซ็องนางหลับตาลงอย่างสะกดกลั้นอารมณ์ ครู่หนึ่งหญิงสาวจึง
หันมาฉีกยิ้มเย็นๆ แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ทว่าบอกชัดถึงความ
หงุดหงิดที่ได้ยินชื่อ ‘วรุณรักษ์’ หลายต่อหลายครั้ง ได้ยินบ่อยจนเธอ
เริ่มจะหมดความอดทน

“คุณแม่อย่าพูดชื่อนี้ให้หนูได้ยินอีกได้มั้ยะ ได้ยินที่ไรอยาก
กลั่นใจตายทุกที”

“ซ็องนาง!”

2

ใกล้แค่นี้

วรุณรักษ์ค่อยๆ ยกมือที่มีเข็มน้ำเกลือปักอยู่ขึ้นประนมไหว้อัครินและเทวี ที่แวะมาเยี่ยมเขาด้วยความคาดไม่ถึง ชายหนุ่มกลืนน้ำลายลงคอ ใบหน้าคมคร้ามเองก็ค่อยๆ ซีดลงด้วยความตกใจ ก็จะไม่ให้ตกใจอย่างไรไหว ขนาดพ่อกับแม่ของเขายังไม่เคยโผล่มาเลย!

“สวัสดิ์ครับคุณลุงคุณป้า”

“ไหว้พระเถอะลูก” เทวีรับไหว้เขา ร่างสูงที่ยืนเยื้องไปด้านหลังของท่านเองก็ยกมือรับไหว้พร้อมกัน ทว่าอัครินไม่ได้เอ่ยอะไรออกมาเพียงมองเขาด้วยสายตาประเมินเท่านั้น และสายตาที่ว่ำนั้นทำให้วรุณรักษ์วางตัวลำบากขึ้นมาทันที

ตั้งแต่เกิดมาวรุณรักษ์ไม่รู้สึกรู้ว่าเขาต้องเกรงกลัวใครมาก่อนเลย ไม่ใช่ว่าเป็นคนหยิ่งผยอง แต่บางอย่างในตัวเขาบอกว่าเขาไม่จำเป็นต้องหวาดกลัวใครทั้งนั้น แต่กับอัคริน วรุณรักษ์ไม่เข้าใจว่าเหตุใดเขาจึงกริ่งเกรงบุรุษผู้นี้...หรือจะเป็นเพราะว่าเขาคือบิดาของซ้องนาง

“เป็นอย่างไรบ้างจ๊ะ หมอเขาว่ายังไงบ้าง” เสียงเปี่ยมเมตตาของเทวีทำให้วรุณรักษ์หลุดจากภวังค์ ชายหนุ่มยิ้มหวานหลังขยับตัวขึ้นมาอยู่ในท่านั่งเรียบร้อยแล้ว รอคระทั้งเทวีทรุดกายนั่งลงที่เก้าอี้

ข้างเตียงเขาจึงเอ่ยตอบ

“ไม่เป็นไรมากแล้วครับคุณป้า”

คราวที่แล้ววรุณรักษ์ไม่ได้มีโอกาสทำคะแนนเท่าไรเพราะเป็นลมไปก่อน แต่คราวนี้เมื่อเขาสบายดี แม้ว่าจะยังมีเข็มน้ำเกลือปักมืออยู่ แต่ชายหนุ่มก็ไม่ทิ้งโอกาสแก้ตัวของตนไป เขากะพริบตามองบุคคลมาใหม่ทั้งสองแล้วพูดต่ออย่างเป็นกันเองแกมประจบหวังทำคะแนน “ขอบคุณคุณลุงคุณป้ามากนะครับที่อุตส่าห์แวะมาเยี่ยมผม”

“ไม่เป็นไร...พอดีจะกลับแล้วเลยแวะมา”

เสียงหัวเราะที่เอื่อยแทรกมานั้นไม่ทำให้วรุณรักษ์เคืองอย่างที่อัศวินต้องการ ผู้ที่หวงบุตรสาวยิ่งกว่าไขในหินจึงต้องกลายเป็นฝ่ายหน้าตั้งเสียเอง ยิ่งเมื่อผู้เป็นภรรยาหันมาถลึงตามองอย่างที่ร้อยวันพันปีไม่เคยทำกับเขามาก่อนด้วย อัศวินก็ยิ่งเคือง

ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมซ็องนางจึงอยากกลั่นใจตายยามได้ยินชื่อวรุณรักษ์ ตอนนี้อัศวินเองก็รู้สึกไม่ต่างจากบุตรสาวสุดที่รักของเขาสักนิดเดียว!

“ถึงจะอย่างนั้นก็ต้องขอบคุณคุณลุงกับคุณป้าอยู่ดีครับที่อุตส่าห์แวะมาเยี่ยมผม” วรุณรักษ์ยิ้ม เข้าใจว่าเหตุใดอัศวินจึงแสดงท่าทางเป็นอริกับเขาถึงเพียงนี้ นี่ขนาดว่าเขาเป็นลูกชายของเพื่อน อัศวินยังไม่คิดจะไว้หน้า วรุณรักษ์ไม่อยากคิดเลยว่าหากเขาไม่ได้มีบิดาชื่ออาชวิณและมารดาชื่อพิมพ์ดารา เขาจะมีจุดจบเช่นไร

“ลุงเขานอนเฝ้าซ็องนางทั้งคืนเลยหงุดหงิดไปหน่อย อย่าถือเลยนะลูก”

วรุณรักษ์ไม่ได้ยินความพยายามที่จะให้สถานการณ์ดีขึ้นของเทวี ดวงตาคมของชายหนุ่มเลื่อนขึ้นมองดวงหน้างามที่มีเค้าเดียวกับหญิงสาวชุดไทยในรูปวาดที่เขาเคยเห็น รู้ได้ทันทีว่าผู้หญิงในรูปคนนั้นคงไม่พ้นเป็นบุตรีเพียงคนเดียวแห่งบ้านเทวารักษ์ชื่อว่า ซ็องนาง ที่เทวี

กำลังเล่าถึง

“น้องอยู่โรงพยาบาลหรือครับคุณป้า ไม่สบายหรือครับ เป็นอะไรมากหรือเปล่า”

สรรพนามเรียกแทนตัวของนางที่รูดรักษ์ใช้นั้นทำให้พ่อแม่ของฝ่ายหญิงมีปฏิกิริยาที่ต่างกัน เทวีหัวเราะน้อยๆ อย่างถูกอกถูกใจ ขณะที่อัศวินนั้นหน้าขมขื่น คิ้วหนาที่เริ่มมีสีขาวแซมก็กระตุกยิกๆ อย่างน่าจะไม่ใช่ว่าเรื่องดี

“ไม่เป็นอะไรหรอกลูก” เทวีโบกมือปิดพลาแสงส่ายหน้าเบาๆ ทว่าสายตาที่มองรูดรักษ์กลับเปี่ยมไปด้วยความรู้สึกเอื้อเอ็นดู ดุสิ เพียงรู้ว่าน้องนางไม่สบายเขายังกังวลถึงเพียงนี้ น่าเอ็นดูจริงๆ “ก็เข้าโรงพยาบาลมาพร้อมเรานั้นแหละ หมอเขาบอกว่าเครียดสะสม แต่อีกไม่นานคงกลับบ้านได้แล้วละ”

“น้องพักอยู่ห้องไหนครับ เมื่อผมออกโรงพยาบาลก่อนจะได้แวะไปเยี่ยม” เดิมที่รูดรักษ์ไม่ใช่คนที่จะผลิผลาม รุกสาวที่โหนไฟแรงขนาดนี้มาก่อน อันที่จริงเขาไม่มีความคิดหรือความจำเป็นที่จะต้องเป็นฝ่ายจับใครก่อนด้วยซ้ำ เพราะสาวๆ ต่างชิงให้ความสนใจเขาก่อนทุกครั้ง

แต่กับผู้หญิงที่ชื่อของนางคนนี้ บางอย่างกระซิบบอกรูดรักษ์จากเบื้องลึกว่า หากเขายังนิ่งนอนใจและไม่ทำอะไรเหมือนที่ผ่านมา เขาจะต้องเสียเธอไป...อีกครั้ง...

“ก็อยู่ห้องข้างๆ นี่แหละจ๊ะ”

“คุณ...” อัศวินหันไปปรามภรรยาเมื่อเทวียอมบอกห้องพักของน้องนางแก่รูดรักษ์ง่าย ๆ ทั้งที่ยังไม่ทันได้รู้จักนิสัยใจคอของชายหนุ่มที่ถ้วนดี เกิดเขาลุกขึ้นไปทำร้ายน้องนางกลางดึกขึ้นมาจะอย่างไรถึงจะอยู่ที่โรงพยาบาลก็เชื่อว่าคงรวางใจ

อีกอย่างดูจากสายตายามที่ไอ้หนุ่มนี้เอยถึงน้องนางด้วยแล้ว

อัศวินก็ยังไม่สบายใจ เรียกว่าน้องอย่างโน้น น้องอย่างนี้ ได้ยินที่ไร หัวอกคนเป็นพ่ออย่างเขามั่นคั่นยุบิบ นึกซึ้งขึ้นหน้าลูกชายเพื่อนขึ้นมา ตงิดๆ!

“อะไรคะคุณ” เทวีเลิกคิ้วสูง หันมองสามีด้วยสีหน้าใสซื่อแสสร้ง ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายทำเสียงเข้มใส่ตนเพราะเหตุใด ก่อนจะหัวเราะน้อยๆ หัวงกกลับกลอนความผิดของตน แล้วแก้ตัวเมื่อสีหน้าดูตันของอัศวินยังไม่ดีขึ้น “โอ้ เรื่องแค่นี้เองคะ ตาวรุษก็ลูกคุณวิณ คนกันเองทั้งนั้น จะหัวงอะไรล่ะคะ”

ใช้ว่าอัศวินจะหัวงเพียงความปลอดภัยของซ็องนาง ที่หน้าเขาหงุดหงิดอย่างนี้เพราะมองแผนการผูกตองของภรรยาออกด้วย ทั้งๆ ที่ซ็องนางประกาศชัดแล้วว่าแค่ได้ยินชื่อวรุษรักษาก็อยากกลั่นใจตายทำไมเทวีจึงตื้อตึงจะให้ลูกสนิทสนมกับเด็กคนนี้ได้

วรุษรักษามีดีอะไรหนักหนาเชียว ก็แค่ผู้ชายที่ซ็องนางเกลียดแหละน่า...

“คุณลุงคงหัวงน้องนะครับ” วรุษรักษ้ออกหน้าแทนอัศวิน แม้ว่า จะไม่มีความจำเป็นที่เขาต้องทำอย่างนั้นสักนิดเดียว “ถ้าวันหนึ่งผมมีลูกสาวผมก็คงหัวงลูกเหมือนที่คุณลุงหัวงน้อง”

อัศวินฟังแล้วก็ยิ้มที่เหมือนจะเป็นการแยกเขี้ยวเต็มที่ ไม่เข้าใจว่าทำไมคำพูดของวรุษรักษ์จึงทำให้เขารู้สึกอยากไปให้พ้นๆ จากที่นี้ มันเสียเดี๋ยวนี้เลย

“อยากมีลูกก็รีบๆ แต่งงานเสียสิ” จะได้ไม่ต้องมายุ่งกับซ็องนางของเขา... อัศวินคิด ขณะที่คนโดนสกดตาวรุษตั้งแต่นั้นไม่ได้ทำอะไรนั้น หัวเราะน้อยๆ ทว่าประกายเจ้าเล่ห์ในแววตาคมกลับวิบวิบอย่างคนที่มีแผนการ

“ผมก็อยากทำอย่างนั้นนะครับ ติดที่ว่ายังไม่พื่อนี้สิ”

“แบบนี้ก็แย่น้อยนะ” เสียงของอัศวินเข้มจัดยิ่งกว่าครั้งไหนๆ

เมื่อชายหนุ่มไม่มีที่ท่าว่าจะเกรงเขาเหมือนคนอื่น สีหน้าของสามีทำให้ เทวีเริ่มเหงื่อตก ยิ่งหวนคิดถึงคำพูดของบุตรสาวที่ประกาศก่อนที่เธอ และสามีจะออกมาห้อง เทวีก็นั่งลำบากใจ

กินะ... ซ็องนางบอกชัดเสียขนาดนั้นว่าแค่ได้ยินชื่อวรุณรักรัษก็อยากกลืนใจตายแล้ว คงไม่ต้องพูดถึงเรื่องการเจอหน้าหรือคบหากัน ยิ่งการแต่งงานก็ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเข้าไปใหญ่ ต่อให้เธอจะพึงใจวรุณรักรัษเพียงใด แต่คงจะไม่สามารถบังคับซ็องนางให้มาคบหากับวรุณรักรัษได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อซ็องนางมีอัศวินถือหางตั้งแต่มิเริ่มกระดิกตัวทำอะไรเลยขนาดนี้ด้วยแล้ว...

เมื่อซ็องนางบอกว่า ‘ไม่’ ก็คือ ‘ไม่’ ยิ่งอัศวินเห็นพ้องด้วยแล้วก็เปลี่ยนจากคำว่าไม่เป็นคำว่า ‘ต้องห้าม’ ได้เลย

“แต่ผมคิดว่าไม่นานผมก็คงมีแฟนครับคุณลุง” วรุณรักรัษไม่สนใจรังสีอำมหิตที่อัศวินแผ่ออกมาหวังข่มขวัญเขาสักนิดเดียว และไม่กลัวใบหน้าที่แววตาดุคัตินที่วุ่นวายด้วย ไม่เกรงกลัวสักนิดเดียวหากเป็นเรื่องของซ็องนาง

“ขอให้สมหวังนะ” อัศวินอวยพรชายหนุ่มลวดโรฟัน แสดงออกชัดเจนว่าสิ่งที่เอ่ยมาขัดกับความรู้สึกที่แท้จริงของตน ทว่าวรุณรักรัษกลับหัวเราะอายๆ แล้วยกมือขึ้นไหว้รับคำอวยพรนั้นเสีย

“ขอบพระคุณครับ คุณลุงอวยพรอย่างนี้ ยิ่งไงผมก็คงสมหวังแน่ๆ ครับ”

“เอ่อ... ป้าว่าปากกลับก่อนดีกว่านะจ๊ะ วรุณพัทผ่นเออะจ๊ะ” เทวีเหงื่อตก รีบผุดลุกจากเก้าอี้เมื่อเห็นว่าสามีของตนกำหมัดแน่น ขบگرامจนได้ยินเสียงกรอดเมื่อเจอความกวนประสาทฉบับวรุณรักรัษ

ไหนพิมพ์ดาราบอกว่าลูกชายไม่ช่างพูดอย่างไรล่ะ เหตุใดวรุณรักรัษจึงกวนประสาทสามีเธอให้เส้นเลือดตรงขมับปูดโปนได้อย่างที่ใครก็ทำไม่ได้มาก่อนแบบนี้!

“เดี๋ยวผมจะแวะเข้าไปไหว้คุณลุงกับคุณป้าที่บ้านนะครับ”

กรอด...

“เอาไว้เราหายดีก่อนแล้วกันนะจ๊ะ ป้าก็อยู่ที่บ้านนั่นแหละจะไม่ต้องรีบร้อนหรอก” เทวียิ้มอย่างแบ่งรับแบ่งสู้ บีบข้อมือสามีแน่น แทนการบอกให้เขาใจเย็นๆ

“ครับ เอาไว้ผมหายดีเมื่อไหร่ถึงจะเข้าไปกราบครับ”

“กลับกันเถอะคุณ อย่ารบกวนเวลาพักของเด็กมันเลย” อัครินทนฟังคำพูดของวรุณรักษ์ต่อไปไม่ไหว อีกสักครึ่งคำที่หลุดออกมาจากของไอ้หนุ่มนี้เขาก็ทนไม่ได้ เข้าใจแล้วว่าทำไมซ็องนางจึงอยากกลั้นใจตายเพียงได้ยินชื่อของวรุณรักษ์ เพราะตอนนี้เขาก็รู้สึกแบบเดียวกันเป๊ะ ทั้งอยากเป็นคนที่ไม่เสียชีวิต และอยากเข้าไปทำให้ไอ้เจ้าของคำพูดรบกวนอารมณ์เสียชีวิตลงเดี๋ยวนี้เลย

“คะ” เทวียิ้มดีใจ แม่รู้ว่ากลับไปเธอคงไม่พ้นที่จะต้องได้ฟังสามีบ่นเรื่องวรุณรักษ์

“สวัสดิ์ครับคุณลุงคุณป้า” วรุณรักษ์ไหว้ทั้งคู่อย่างนอบน้อมอีกครั้งก่อนที่อัครินและเทวียะจะผละไป แต่คราวนี้มีเพียงเทวียคนเดียวที่รับไหว้เพราะอัครินมองเขาตาเขียว เมื่อเทวียปล่อยมือที่รับไหว้วรุณรักษ์ลงข้างตัวเรียบร้อยแล้ว อัครินก็ช่วยข้อมือบางของภรรยาตนออกไปจากห้องพร้อมใบหน้าบูดบึ้งอย่างนั้น

เมื่อพ้นหลังของอัครินและเทวียแล้ว รอยยิ้มบนหน้าคมคร้ามของวรุณรักษ์ก็ค่อยๆ หุบลง แกวตากรุ่มกริมเมื่อตัวเองก็เปลี่ยนเป็นล้าลึกอย่างคนที่กำลังมีความรู้สึกที่อธิบายไม่ได้อยู่ในใจ

ความทรมานจากการเห็นรูปวาดเหมือนตัวจริงของซ็องนางทำให้เขามาลงเอยอยู่บนเตียงโรงพยาบาล แล้วอะไรกันที่ทำให้ซ็องนางต้องมาลงเอยอยู่ในห้องข้างๆ

ซ็องนางเป็นอะไร เธอเจ็บปวดเพราะเขาเหมือนอย่างที่เขเจ็บ

ปวดเพราะเธออย่างนั้นหรือ...

เพราะเขาหรือเปล่า เธอจึงต้องทรมานเช่นนี้...

ท่ามกลางความเจ็บที่ได้ยินเพียงเสียงลมหายใจของ
วรุณรักษ์ โดยปราศจากการมองเห็นด้วยตาของมนุษย์คนใด จู่ๆ ร่าง
สูงในชุดไทยโบราณก็ค่อยๆ ปรากฏขึ้น จากภาพเลื่อนรางก็ค่อยๆ
ชัดเจนเมื่อร่างนั้นขยับเข้าไปใกล้ร่างสูงของมนุษย์หนุ่ม ที่ภพนี้ได้นามว่า
วรุณรักษ์

ความคิดของวรุณรักษ์ปรากฏให้เขาเห็นอย่างชัดเจน ในฐานะ
กามเทพของวรุณรักษ์ ‘เทียร’ มีสิทธิ์รู้เห็นเรื่องราวของผู้ที่ถูกกำหนด
ให้มาเป็นเนื้อคู่ของวรุณรักษ์

เขาเห็นหญิงสาว เห็นเธอมาทุกภพทุกชาติ และจดจำความ
โหม่นัสของคนทั้งคู่ได้อย่างชัดเจนเช่นกันว่า พวกเขาต้องทุกข์ทรมาน
เพราะการพลัดพรากมาทุกภพทุกชาติมากเพียงใด

แต่จะให้เขาแก้ไขอย่างไร... ในเมื่อเขาเป็นเพียงกามเทพ... จะให้
ต่อสู้กับอำนาจของจิตอธิษฐานอันแรงกล้าที่เคยปรากฏเมื่อกาลก่อน
ได้อย่างไร...

หากเป็น ‘ยุพดี’ ก็ว่าไปอย่าง...

“นางเจ็บปวดเพราะเจ้า... นั่นล้วนถูกต้องแล้ววรุณรักษ์ แต่สิ่งที่
เจ้ายังไม่รู้ก็คือ ผู้ที่ต้องทรมานกว่าคือตัวเจ้าเอง ไม่ว่าจะภพใดชาติไหน
เจ้าก็ต้องเป็นผู้ที่เจ็บปวดกว่านางที่เจ้ารักอยู่รำไป...”

“วรุณรักษ์เอ๋ย... เจ้ามีรู้ตัวดอกว่าสิ่งที่เจ้าปรารถนานั้นลำเค็ญ
เพียงไรกว่าจะได้มา... นำเวทนา... ช่างนำเวทนา...”

**“ตกลงวันนี้แก็เกิดบ้าอะไรขึ้นมาถึงได้ยากจะออกจาก
โรงพยาบาลตอนนี้เนี่ยซ้อง”**

เสียงเล็กๆ ที่ฟังเพียงคำแรกก็รู้ว่าเจ้าของเสียงต้องเป็นผู้หญิงนั้น ทำให้ร่างสูงในชุดคนใช้ที่ตั้งใจว่าจะไปเยี่ยมคนใช้ห้องข้างๆ จำต้องหยุดเท้า วรุณรักษ์หยุดตัวเองไว้เพียงบานประตูห้องพักฟื้น แล้วมองลอดช่องกระจกออกไป เพื่อว่าจะได้เห็นใบหน้าเจ้าของน้ำเสียงหงุดหงิดนั้น ไม่นานว่าอาจจะเป็นชื่อนางของเขาก็ได้

“เอาน่าไอ้เกิด...ถือว่าช่วยๆ กัน”

เพียงเท่านั้น...โลกทั้งใบของวรุณรักษ์ก็เหมือนจะหยุดหมุนลงเสียดื้อๆ ลมหายใจหลุดออกจากปอดของชายหนุ่ม เมื่อดวงหน้างามของหญิงสาว ผู้ที่เขาเคยเห็นในรูปวาดซึ่งแขวนอยู่ภายในบ้านเทวารักษ์นั้นปรากฏขึ้นแก่สายตา

ชื่อนาง...ชื่อนางของเขาแน่...เป็นเธอแน่ๆ เขาจำเธอไม่ผิดหรอก

“ช่วยอะไรของแกมิทราบ” เพื่อนของชื่อนางซักสีหน้า เธอเป็นผู้หญิงที่สวยมากเช่นเดียวกัน หากให้เขาเดาการแต่งกายของหญิงสาว วรุณรักษ์ก็พอบอกได้คร่าวๆ ว่าเธอคงเป็นผู้หญิงที่มั่นใจในตัวเองไม่น้อย แต่หากเขาเกิดเป็นผู้หญิงแล้วมีเรือนร่างสะอิดสะเอมเหมือนเธอ วรุณรักษ์คิดว่าเขาก็คงไม่เหนียมอายที่จะอวดเรือนร่างของตัวเอง และคงจะภูมิใจได้ด้วยซ้ำที่สวยจัดได้ขนาดนี้

แต่ความสวยที่วานั้นกลับทำอะไรชื่อนางของเขาไม่ได้ ในความคิดของวรุณรักษ์ ผู้หญิงคนนั้นเหมือนกุหลาบ สวยแต่ก็แฝงด้วยหนามอันตราย ผิดกับอีกคน...ที่ควรจะนอนพักอยู่ในห้อง ไม่ใช่หอบหิ้วกระเป๋าเสื้อผ้ากลับบ้าน สำหรับวรุณรักษ์แล้ว หัวใจของเขาเอนเอียงไปหาความสวยเย็นตาของชื่อนางมากกว่า จะบอกว่าลำเอียงก็คงไม่ผิดนัก

“ก็ช่วยพาฉันกลับไปส่งบ้านไฉไล” เสียงเล็กของคนทีวรุณรักษ์แอบเตะคะแนนให้หมดหน้าตักนั้นแข็งขื่นนิดหนึ่ง ก่อนเธอจะซักสีหน้า

ใส่เพื่อน กิริยานั้นทำให้หัวใจของวรุณรักรัษฆมวดกัณนิตๆ ซ้องนาง
ของเขาชักสีหน้าด้วยหรือ...

...

“ฉันนอนป่วยอยู่ตั้งนานทำไมแกไม่มาเยี่ยมฉัน...ถ้าฉันไม่โทร.
เรียกแกคงไม่คิดจะมาหาหรอก”

“แค่วันสองวันแกเรียกว่านานหรือ แล้วฉันก็ส่งดอกไม้มาเยี่ยม
แกตั้งแต่รู้ข่าวว่าแกเข้าโรงพยาบาลแล้ว จะเอาอะไรอีก” เกศราอดไม่ได้ที่
จะชักสีหน้าใส่ซ้องนางคืน อะไร...เวลาเพียงเท่านี้ทำให้ซ้องนางกลายเป็น
คนไม่มีความอดทนไปตั้งแต่เมื่อไหร่

“เออๆ เาน่า แกอย่าบ่นมากได้มั๊ย ฉันป่วยอยู่นะ” ซ้องนาง
พยักหน้าอย่างขอไปที บอกตัวเองว่าอย่าบ่น เกศราไปเถอะ เกศราบ่น
ก็ดีกว่าเกศราต้อนให้เธอจนมุมว่าอะไรที่ทำให้เธอรีบร้อนจะกลับบ้าน
‘เดี๋ยวนี้’ เสียให้ได้ เพราะหากเป็นเช่นนั้นแล้วซ้องนางคงลำบากใจ
ไม่น้อย ก็คนที่ถือศีลห้าอย่างเธอโกหกได้เสียที่ไหนล่ะ!

“แกไม่เหมือนคนป่วยเลยสักนิด” เกศราว่าแล้วมองค้อน ที่แรก
ที่เธอทราบข่าวซ้องนางนั้นก็มือไม่อ่อน ทำงานต่อไม่ได้เพราะว่าเป็น
ห่วง แต่จะมาเยี่ยมเลยก็ทำไม่ได้เช่นเดียวกันเพราะเกรงใจพ่อกับแม่
ของเพื่อนสนิท อีกทั้งยังไม่รู้ว่าหมอเจ้าของไข้ของซ้องนางอนุญาตให้
คนอื่นที่ไม่ใช่ญาติเข้าเยี่ยมได้หรือไม่

“แล้วนี่ตกลงจะไปไหน กลับบ้านเลยหรือ”

“กลับบ้านสิ” ซ้องนางผงกหัว เรื่องอะไรเธอจะอยู่ที่โรงพยาบาล
นานกว่านี้ เกิดคนไข้ห้องข้างๆ เดินผ่านไปมาแล้วดันเจอกัน เธอจะไม่
ขาดใจตายเพราะความชิงชังที่คับอกหรือ

แน่นอนว่าการนอนที่โรงพยาบาลนั้นซ้องนางไม่ได้อยากอยู่
ตั้งแต่แรก แต่กระนั้นเธอก็ไม่ได้มีปัญหาในเมื่อบิดามารดาต่างอยาก
ให้เธอพัก รอดดูอาการก่อนสักสองสามวัน แต่พอรู้ว่าใครคือเจ้าของห้อง

พักฟื้นห้องถัดไปเท่านั้นแหละ จู่ๆ ช็องนางก็ร้องรุ่ม...ร้องออกมาจากข้างใน จนตัดสติใจโทร. หาเกศราให้มาพาเธอออกจากโรงพยาบาลนี่แหละ!

“หรือแแกจะพาฉันไปนอนที่คอนโดแกก่อนล่ะ...แต่ฉันที่บ้านแแกคงไม่ว่างหรือกัซมัย” ว่าแล้วช็องนางก็ปรายตามองเพื่อนสนิท ที่พักนี้ชอบทำตัวไม่ว่างเวลาเธอโทร. หาหรือชวนไปข้างนอกด้วยกัน

“อย่ามาหาเรื่อง บ้านของฉัน ฉันจะพาใครมานอนแล้วแแกจะทำไม” เกศราเหลือบมองหน้างามของช็องนาง เบื่อแสนเบื่อกว่าที่ช็องนางมักรู้ทันเธออยู่เรื่อย เรื่องแบบนี้ก็ยังไม่เว้น นี่แหละหนาข้อเสียของการคบหาเพื่อนสักคนนานๆ

“เปล่า...ฉันจะว่าอะไรได้ล่ะ เชิญสวีตกับพ่อหม้ายลูกติดของแแกตามสบาย” ช็องนางไม่สามารถกล่าวโทษเกศราที่ครองตัวโสดเป็นเพื่อนเธอมาได้หลายปี ประโยคนี้จึงไม่นับว่าผิดศีลข้อสี่ แม้ว่าเกศราจะผิดคำสั่งสัญญาที่ว่าจะอยู่บนคานเป็นเพื่อนเธอไปจนตาย ช็องนางก็ไม่สามารถว่าโทษเกศราได้ เต็มที่ก็แค่เคืองเท่านั้นแหละ ที่ไม่ว่าจะเป็นผู้ชายจากทวีปไหนก็ดูจะติดอกติดใจเกศรามากกว่าเธอ

“เขายังไม่ได้เป็นของฉัน” เกศราอดที่จะหน้าม่านไม่ได้จริงๆ เมื่อโดนเพื่อนสนิทก่อนแคะ จริงอยู่ที่เธอสัมผัสได้ถึงความรู้สึกพิเศษยามที่อยู่กับหนุ่มตาน้ำขาวที่ชื่อว่า ‘เอช’ คนนั้น ทว่าก็ยังไม่ได้มีอะไรพิเศษ จนสามารถเรียกเขาว่าเป็นของเธอได้เหมือนอย่างที่ช็องนางเพิ่งพูดมา “พูดแต่เรื่องของฉัน แแกเถอะ สรุปแล้วอามอเขาให้แกกลับบ้านได้แล้วแน่นะ”

“ก็ต้องได้สิจ๊ะ” ช็องนางกลอกตาไปมาพอเป็นพิธี ก่อนจะเหลือบซ้ายแลขวาแล้วยกมือป้องปาก กระซิบเสียงเบาให้ได้ยินกันเพียงสองคนเท่านั้น “เดี๋ยวออกไปจากที่นี่ก่อน ฉันมีอะไรจะเล่าให้แกฟัง”

“อะไร” เกศราชมวดคิ้ว เพียงเพื่อนพูดด้วยน้ำเสียงมีลึบคมใน เธอก็อยากรู้มากจนหิวคิ้วมวดเข้าหากันแน่น พลอยหันซ้ายหันขวาตามซ็องนางไปอีกคน

“ทำหน้าที่แบบนั้นหมายความว่ายังไง หรือว่าที่แกรีบออกจากโรงพยาบาลเพราะว่าแกโดนผีหลอก”

...

ผี?

พอได้ยินคำนั้นมันจึงช่วยไม่ได้ที่คิ้วเข้มของวรุณรักษ์จะขมวดมุ่นเข้าหากัน ก่อนจะแอบส่ายหัวในใจเบาๆ ด้วยความผิดหวัง เมื่อคิดว่าเพื่อนของซ็องนางเป็นคนงมายเชื่อเรื่องผีสารไร้สาระ เรื่องพรรคนี่ยังมีคนเชื่ออยู่อย่างนั้นหรือ ในปีพุทธศักราชนี้ด้วยเนี่ยละ

“ไม่ใช่...” ซ็องนางปฏิเสธด้วยน้ำเสียงติดรำคาญ วรุณรักษ์จึงอดที่จะอมยิ้มออกมาไม่ได้ ชายหนุ่มถามตัวเองอยู่ครู่หนึ่งว่าเขาควรจะเดินออกจากห้อง ก่อนที่หญิงสาวทั้งคู่จะเดินห่างออกไปกว่านี้ดีหรือไม่ แล้วถ้าตัดสินใจออกไปแล้วเขาจะแนะนำตัวกับพวกเธอว่าอย่างไร

บอกว่าวรุณรักษ์ลูกชายของเพื่อนพ่อ...หรือว่าจะเป็นวรุณรักษ์ที่เป็นลมในบ้านเธอ...คิดทบทวนกับตัวเองแล้วชายหนุ่มก็แอบส่ายหน้าเบาๆ อีกหน ไม่ว่าจะแนะนำตัวอย่างไรหรืออย่างหลังก็ไม่เข้าท่าสักอัน

“แล้วแกอย่ามาพูดเรื่องผีสารเอาตอนนี้ได้ไหม ใจเกิด นี่มันโรงพยาบาลนะ” ความขุ่นเคืองในน้ำเสียงของซ็องนางนั้นทำให้วรุณรักษ์ผละออกจากห้วงความคิดของตัวเอง ตามมาด้วยการขมวดคิ้วที่ทำให้กลายเป็นนิ้วหน้าไปโดยปริยาย

ซ็องนางเอ่ยเช่นนี้หมายความว่ายังไง หรือเธอก็เชื่อเรื่องผีสารไร้สาระเหมือนเพื่อนของเธอด้วย?

“ก็แกทำท่าลับๆ ล่อๆ ทำไมละ” ‘ไอ้เกด’ ของซ็องนางขึ้นเสียงอย่างหงุดหงิดบ้าง ตามาด้วยการหันมองรอบตัวเหมือนสัมผัสถึงสายตาปริศนาที่จับจ้องทั้งคู่อยู่

...

“แล้วตกลงมีอะไร ทำไมต้องทำท่าแบบนั้น”

“เอาไว้ออกไปแล้วฉันจะเล่า” ซ็องนางยืนยันคำเดิม ก่อนจะพยักหน้าเบาๆ เป็นสัญญาณให้เกศราก้าวเท้าต่อไป อย่างหยุด

“เรื่องมาก”

“เอ๊ะ! แกนี่ยังไงเนี่ย ด่าฉันอยู่ได้” คนที่หายป่วยตั้งแต่วันแรก ถอนหายใจแรงๆ ด้วยความขุ่นเคืองใจ คิดว่าที่เกศราไม่ทำทางเช่นนี้คงไม่พ้นเรื่องที่เราตามตัวมาตอนนี้ คิดตั้งนั้นดวงตากลมของซ็องนางก็ค่อยๆ หริ้แคบลงอย่างจับผิด ก่อนจะชี้ไหล่กระแทกต้นแขนเพื่อนแล้ว ยิ้มกริ่มเมื่อเอ่ยถามกึ่งเย้า

“หรือว่า...ฉันโท. ไปซัดจิ้งหะอะไรเกหรือเปล่า”

“จะซัดจิ้งหะอะไรละ” เกศราค้อนควักก่อนจะเดินต่อ แสร้งไม่เห็นแววตาพราวระยับของซ็องนาง “แกนี่เพื่อเจ้าใหญ่แล้ว ผิดศีลข้อสี่นะรู้ไหม”

“แหม...” คนถือศีลห้าจิบปากจิบคอ แต่ก่อนเธอก็เคร่งเรื่องถือศีลห้าอยู่หรอก แต่ยังคงอยู่กับเกศราและลูกน้องในบริษัทเจ้าหลอนนานเท่าไร การรักษาศีลที่ว่าก็เหมือนจะยากเย็นตามไปด้วยทุกที “แกนี่เอะอะก็อ้างศีลข้อสี่ตลอด แคंबอกว่าไม่ยอมแล้ว ฉันก็ไม่ถามอยู่แล้ว”

“อย่างแกนี่เธอจะไม่ถาม”

“ก็แกไม่ได้จริงจังอยู่แล้วไม่ใช่หรือไง” ซ็องนางเอ่ยเหมือนจะเดามากกว่า แต่ก็เชื่อว่าเธอเข้าใจถูกต้องแล้ว เพราะตลอดมาเกศราเคยจริงจังกับหนุ่มๆ ที่เคย ‘คุย’ สักรายที่ไหน และรายนี้ก็คงจะไม่ต่าง

กันหรือก จะพิเศษกว่ารายก่อนๆ ก็แค่ตรงที่หล่อและมีลูกติดเท่านั้น

“หรือ...” คนที่ไม่รู้ตัวว่าเธอจะจริงจังหรือไม่จริงจังกับชายหนุ่ม รายล่าสุดที่ผ่านเข้ามาในชีวิตนั้นเลิกคิ้วสูงมองหน้าเพื่อนสนิท “ฉันบอกแกหรือว่าฉันจะไม่จริงจัง บอกตอนไหน ไม่เห็นจำได้เลย”

“ไอ้เกิด...นี่แกจะบอกฉันว่าจริงจังกับหมอน้อยอย่างนั้นหรือ”

“เปล่า” เกศราที่ยังไม่มั่นใจเรื่องหนุ่มรายนี้ถอนหายใจแรงๆ ต่อให้เธอจริงจังกับเขาก็ใช่ว่าเขาจะจริงจังกับเธอเสียหน่อย... “ก็แค่พูดเพื่อไว้เท่านั้น”

“ไม่ต้องเผื่อหรือกาน่า” พอได้ยินคำตอบที่ตรงใจซ็องนางก็ยิ้มพราย สอดมือเข้าไปคล้องแขนกับเพื่อนสนิทแล้วจุกันกะหนุงกะหนิงปากก็อ้อนเกศราไปพลาง “ยังไงๆ แกก็คงต้องอยู่กับฉันไปจนตายนั่นแหละ”

“ฉันต้องอยู่กับแกไปจนตายเลยหรือ” เสียงของเกศราฟังดูเหมือนอ่อนใจเต็มประดา ที่ตนต้องผูกติดกับเพื่อนอย่างซ็องนางไปจนตาย

“ต้องนั่นสิ เอ้อ...แล้วก็ช่วยเคลียร์คิวของแกไว้ด้วยนะ”

“ทำไม จะพาฉันไปหาหมอดูอีกแล้วหรือ” เกศราขมวดคิ้ว หากซ็องนางได้สั่งเธอเช่นนี้แล้วคงไม่พินมีแผนพาเธอไปหาหมอดู

“บ้า” ซ็องนางบริภาษเพื่อนแล้วค้อนพอเป็นพิธี “จะพาไปทำบุญ ล้างชวย”

“เข้าโรงพยาบาลเท่านั้นแกถือว่าชวยจนต้องทำบุญใหญ่เลยหรือ”

“เรื่องที่ชวยนะไม่ใช่เรื่องที่ป่วยหรือ” ซ็องนางได้แต่ค้อนเกศราปะหลับปะเหลือก ซึ่งเกศราเล่าเรื่องของวรุณรักษ์ให้อีกฝ่ายฟัง เพราะรู้ว่าเล่าแล้วเธอก็คงไม่พินที่จะต้องอธิบายถึงสาเหตุของความชิงชังในหัวใจที่เธอมีต่อชายหนุ่ม และก็คงไม่พินที่จะโดนเกศราหาว่าเป็นคนมงายไว้เหตุผลเหมือนเดิม

แต่เธอเกลียดเขานี้ไม่เห็นจะต้องไปนั่งอธิบายเหตุผลให้ใครฟังเลย รู้แค่เกลียดและอยากให้เขาออกไปให้พ้นจากชีวิตเธอตลอดไปก็พอแล้ว

“เอาเป็นว่าแกลไปทำบุญเป็นเพื่อนฉันนะ”

“แล้วพอกับแม่แกลละ” เกศราไม่วายสงสัย ปกติพอมแม่ฮ่องนางที่เกษียณแล้วทั้งคู่จะไม่ค่อยพลาดทริปทำบุญที่เจ้าตัวขยันจัดขึ้นเท่าไรฮ่องนางจัดทริปทำบุญบ่อยชนิดที่ว่าทำบุญมากกว่าทำงานเลยทีเดียว

“พอกับแม่ก็ไปแคว้นแรกๆ เท่านั้นแหละ” ฮ่องนางทำปากยื่น นอกจากเกศราแล้วก็ไม่มีใครอยากตระเวนทำบุญเป็นเพื่อนเธอทั้งนั้นแหละ หรือต่อให้เกศราไม่ออกไป อย่างไม่ฮ่องนางก็จะไม่ยอมให้เพื่อนเพียงคนเดียวของเธอหนีไปไหน เธอไปเกศราก็ต้องไป...เธอโสดเกศราก็ต้องโสด!

“แล้วนี่แกลจะไปกี่วัน” เกศราฟังดังนั้นแล้วคิ้วขวาก็กระตุกแปลกๆ เห็นเค้ากลางว่าทริปทำบุญของฮ่องนางคงต้องกินระยะเวลาหลายวันแน่

“สามวัน”

“สามวัน!”

“ก็โหดสิ” ฮ่องนางเห็นสีหน้าตกใจเหมือนเห็นผีของเพื่อนแล้วอดที่จะกระเทิบเท้าเราๆ อย่างขจัดใจไม่ได้ เมื่อผ่านไปครู่หนึ่งสีหน้าของเกศราก็ยังไม่ดีขึ้น ฮ่องนางจึงเริ่มเกลี้ยกล่อมด้วยเหตุผล “มันต้องสามวันจริงๆ แกล ไม่อย่างนั้นฉันจะไล่ความชวยไปจากชีวิตไม่ได้”

“ตลอดชีวิตแกล แกลเคยชวยที่ไหน” เกศราดลิ่งตามองฮ่องนางที่เอ่ยเหมือนชีวิตของตัวเองนั่นลำเค็ญเหลือเกิน ทั้งที่ความจริงแล้วตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง

ฮ่องนางที่รู้ตัวว่าเธอโหดดีมาตลอดนั้นเถียงเกศราไม่ได้ จึงทำเพียงม้มปากแน่น ที่ทำแบบนี้ก็เพราะว่าเธอไม่เคยดวงชวยเหมือน

ที่พูดไปเลยจริงๆ นะสิ ซ็องนางดวงดีตลอดมา ดวงดีจนเธอรู้สึกกลัว เป็นบางครั้ง แต่พอย้อนมองเรื่องคู่ครอง...ซึ่งเธอไม่เคยประสบความสำเร็จเลยสักครั้ง หญิงสาวก็อดที่จะก่นด่าฟ้าดินไม่ได้

ก็คนที่ทั้งสวย ทั้งรวย หน้าทีการงานดีอย่างเธอกลับไม่เคยมีแฟนเลยสักครั้งในชีวิต...แบบนี้มันยุติธรรมตรงไหนกัน!

“หากอ้ายอี...คนใด...มันรักน้องได้ไม่เกินพี่...ก็อย่าให้มันผู้ใด...ได้เข้าใกล้ตัว...ใกล้ใจน้องเลย...”

เสียงที่แว่วมาตามลมทำให้คนที่กำลังคิดน้อยใจชะตาชีวิตตัวเอง หันขวับ ซ็องนางสอดสายสายตาหวาดระแวงของเธอไปทั่วโถงทางเดินของโรงพยาบาล หวังตามหาเจ้าของเสียงกระซิบที่เสียดแทงเธอไปถึงกระดูก เธออยากรู้...ว่าคนที่สาปแช่งใครสักคนด้วยน้ำเสียงขึงขังถึงเพียงนี้เป็นใคร ทำไมเขาถึงได้ใจร้ายขนาดนี้

“แก...ได้ยินไหมไอ้เกด”

“ได้ยินอะไร” เกศราอดไม่ได้ที่จะหันมองรอบตัวเหมือนเพื่อน แม้จะยังไม่รู้ว่าซ็องนางมองหาอะไรก็ตาม

“ก็...” ซ็องนางเอ่ยค้าง ก่อนจะตัดสินใจเสียบลงเมื่อตระหนักได้ถึงคำสอนของคุณยาย ที่พร่ำสอนเธอยามที่เป็นเด็กว่าหากได้ยินเสียงอะไรตอนกลางคืนอย่าไปเอ่ยทัก ไม่นั่นว่าอาจจะเป็นคนไสยที่ถูกลงมาทำร้ายเธอก็เป็นได้ “ไม่มีอะไรหรอก”

“อะไรของแก...”

...

‘ได้ยินสิ...พี่ก็ได้ยิน...’

คำพูดนั้นรุกรนรักษ์เอ่ยกับตัวเองในใจ เขาไม่สามารถก้าวออกไปหาหญิงสาวที่เดินเดินเดียวหยุดอยู่ที่หน้าห้องพักของเขาได้ ร่างสูงล่ำลึงด้วยพลังความลึกลับ สุดท่ายชายหนุ่มก็นิ่งซึ่งหลังตัดสินใจที่จะไม่ออกไปหาซ็องนาง พอดีกับเสียงที่เขาคุ้นเคยตีในความฝันนั้นดังขึ้น

ที่ข้างหู แต่คราวนี้ไม่ใช่เพียงเขาที่ได้ยิน...จากท่าทางของช้องนางที่เขาเห็น วรุณรักษ์เดาว่าเธอเองก็คงได้ยินบางสิ่งบางอย่างเหมือนกัน

ฝ่ามือหนาแตะที่บานกระจกใส แต่ปลายนิ้วลงที่ดวงหน้างามของช้องนาง ก่อนที่หญิงสาวจะเดินผ่านไป เพียงเธอหายออกไปจากสายตา หัวใจของวรุณรักษ์ก็ปวดหนึบ ไม่เข้าใจความรู้สึกของตัวเองเท่าไรนัก มันไร้เหตุผลลึกลับดีที่เขามีความรู้สึกรุนแรงกับผู้หญิงที่เพิ่งพบหน้าครั้งแรกถึงเพียงนี้ และไม่มีเหตุผลอะไรเลยที่จะมาอธิบายว่าเหตุใดช้องนางจึงมีอิทธิพลต่อหัวใจเขามากมายถึงเพียงนี้ ทั้งๆ ที่เธอไม่เคยจะปรายตามองเขา หรืออาจจะไม่รู้ด้วยซ้ำว่าในโลกใบนี้มีชายที่ชื่อวรุณรักษ์อยู่

แต่สิ่งที่วรุณรักษ์ไม่รู้เช่นเดียวกันก็คือเขาเองก็ขาดเวลา และไม่รู้ว่ามีผู้ที่คอยปกป้องคุ้มครองเขาอยู่เช่นเดียวกัน

ร่างสูงของเทียร์ชวอนเซ ก่อนที่ร่างโปร่งแสงของเขาจะค่อยๆ ซีดจางลงจนน่ากลัวว่าตัวตนของเขาในภพนี้จะสูญสลายไป ทั้งที่สะสมพลังมาไม่รู้กี่ภพกี่ชาติ ทว่าเพียงพยายามต่อสู้กับคำสาปที่ติดตัวของนางมนุษย์นั้นเพียงเสี้ยววินาที เขากลับสูญเสียดังไปจนร่างจวนจะสลาย

ใบหน้าคมคร้ามอย่างชายที่เกิดในสมัยก่อนงุ่นง ไม่ไหวว่าเขาหลงลืมว่าคำสาปแห่งนี้มีอำนาจรุนแรงเพียงใด แต่สิ่งที่เทียร์ไม่เข้าใจก็คือเหตุใดพลังที่เขาสะสมมาตลอดหลายภพหลายชาติ จึงยังต่อสู้กับคำสาปแห่งที่ว่านั้นไม่ได้...หรือว่าภพนี้วรุณรักษ์ก็ต้องพลัดพรากจากนางมนุษย์นั้นอีก

“นี่ยังไม่พออีกหรือ...”

ไร้ซึ่งเสียงตอบมาจากผู้ที่เทียร์ร้องหาคำตอบ บางทีพลังของเขาอาจจะอ่อนแอจนไม่สามารถส่งข้อสงสัยไปถึงท่านที่อยู่เบื้องบนได้

นั่นจึงทำให้กามเทพหนุ่มหันไปมองหาตัวช่วย หวังว่าจะได้เจอสตรีนางหนึ่งซึ่ง ‘ควร’ จะอยู่ที่นี่กับเขาด้วย ทว่าส่งพลังออกไปเพียงไร ความหวังของเทียร์ก็ริบหรือล่องไปทุกที

รู้ว่าหากเธออยู่ที่นี่ด้วย เขาก็ย่อมต้องสัมผัสถึงพลังของเธออยู่แล้ว ยุพดีไม่ใช่กามเทพปลายแถวเหมือนเขา หากเธอลงมาเคียงข้างนางมนุษย์ที่ชาตินี้ได้ชื่อว่ายอตนาง ไยเขาจะต้องเสียเวลาตามหา ที่ไม่เห็นก็เพราะเธอไม่ได้อยู่บนภพนี้ด้วยต่างหาก

“ยุพดีเอ๊ย...ยุพดี...”

เทียร์ส่งกระแสจิตออกไปตามหาเทพีสาว รอคอยอย่างเนิ่นนาน เขากลับได้รับเพียงความเงิบงันเป็นคำตอบ ทว่ากามเทพอย่างเขาก็เชื่อว่าจะย่อท้อ ยังคงเพียรตามหากามเทพอีกองค์อย่างมูมานะ

“ยุพดี...เจ้าอยู่ที่ใด...”

เมื่อรอรอย่างอดทนแต่ก็ยังไม่ได้รับเสียงตอบกลับมา เทียร์ก็เริ่มจินตนาการที่จะตามหาเทพีสาว เขารู้จักยุพดีดีกว่าใครๆ ในฐานะผู้ที่รู้จักกันมานานและผู้ที่มิใช่ตากรรมร่วมกัน ก็ภพที่ชาติที่มนุษย์ของเขาต้องพลัดพรากจากผู้ที่ถูกกำหนดมาให้เป็นเนื้อคู่ กามเทพอย่างเทียร์และยุพดีก็ต้องหวนกลับมาพบกันบ่อยเท่านั้น และทุกครั้งที่พบกันเทียร์ก็รู้ถึงความเปลี่ยนแปลงของยุพดี รู้ว่าเธอนั้นถอดใจยอมแพ้ให้แก่คำสาปแช่งที่ติดตัวนางมนุษย์นั้นไปแล้ว

“กลับมาทำหน้าที่ของเจ้าเสียยุพดี หากไม่เราจะแจ้งพระพรหมท่าน”

“อย่ายุ่ง!”

เสียงกร้าวตอบกลับมาพร้อมพลังที่ซัดกระแทกจนร่างที่ซีดจางอยู่แล้วของเทียร์ซีดจางยิ่งกว่าเดิม แต่มุมปากหนาของเขากลับค่อยๆ ยกขึ้นเป็นรอยยิ้ม แม้อิโตนยุพดีเล่นงาน แต่สุดท้ายเขาก็สามารถทำให้เธอได้ตอบเขาได้เสียที

“กลับมาเถิด...แม่เทพีไม่เอางาน มาช่วยนางมนุษย์ของเจ้า”

กระจกเงาบานใหญ่ที่ถูกตั้งไว้ในห้องแต่งตัวของวรุณรัक्ष
นั้นสะท้อนร่างสูงของเขาเอง ซึ่งวันนี้อยู่ในชุดลำลองเรียบโก้ จะว่าสบายๆ ไหม ก็นับว่าสบายกว่าชุดทำงานที่เขามักจะสวมใส่ยามที่จำเป็นต้องออกไปข้างนอก แต่ถามว่าดูเหมือนชุดที่เหมาะสมจะสวมใส่ในวันธรรมดาไหม...ราคาของมันก็อาจจะสูงเกินไปสักหน่อยสำหรับการซื้อมาใส่ในชีวิตประจำวัน แต่วรุณรัक्षไม่สนใจ

เขาออกมาจากโรงพยาบาลหลังซื้อนางเพียงหนึ่งวัน วรุณรัक्षก็อนุญาตให้ตัวเองกลับมาทำงานและตากแดดดูแดดดอกไม้ของเขาได้เหมือนปกติ แม้ว่าสหรัฐผู้เป็นเลขาฯ จะทัดทานอยาก让他อยู่ตรวจร่างกายที่โรงพยาบาลให้แน่ใจก่อน แต่วรุณรัक्षกลับไม่สนใจจะฟังในเมื่อซื้อนางไม่ได้อยู่ที่โรงพยาบาลแล้ว จะมีประโยชน์อะไรที่เขาจะอยู่ที่นั่นต่อ ผู้ออกมาทำหน้าที่ของตัวเองต่อไม่ได้ดีกว่าหรือ

วันนี้เป็นวันสำคัญสำหรับวรุณรัक्ष เพราะว่าเขากำลังจะไปดูบ้านของพ่อแม่ที่กำลักรีโนเวท และตั้งใจจะแวะไปไหว้อัศวินและเทวีที่อยู่บ้านหลังข้างๆ ด้วย ไม่อยากจะยอมรับ แต่เป้าหมายที่แท้จริงในใจของชายหนุ่มนั้นไม่ใช่แวะไปเพื่อทักทายเพื่อนของบิดา ทว่าอยากแวะไปที่บ้านนั้นเผื่อจะได้พบคนหน้าหวานซึ่งอยู่บ้านหลังนั้นด้วยต่างหาก ถึงจะหวั่นๆ ว่าจะไปแล้วก็เถอะ แต่วรุณรัक्षก็ไม่คิดที่จะเปลี่ยนใจ

ร่างโปร่งเดินออกมาจากห้องแต่งตัว เมื่อลงมาชั้นล่างของบ้าน กลิ่นดอกไม้ก็ตลบอบอวลยิ่งกว่าตอนที่อยู่ชั้นบน ไม่ทราบว่าเป็นเพราะสวนดอกไม้ที่ปลูกเอาไว้ใกล้บ้านหรือเพราะเหตุผลใด วรุณรัक्षรู้เพียงว่าชั้นล่างของบ้านกลิ่นดอกไม้จะแรงกว่าที่อื่น โดยเฉพาะตรงโถงบันไดที่เชื่อมกับห้องรับแขกไปยังมุมเล็กๆ ที่มีเพียงโซฟายาวสำหรับอ่านหนังสือตั้งไว้ เป็นมุมที่มองออกไปจะเห็นสวนดอกไม้ที่เจ้าของบ้านเฝ้า

ทะนุถนอม ดูแลเองกับมือมาเป็นระยะเวลาหลายปี

ช่างนอกฝนยังตกปรอยๆ นั่นถือว่าเป็นวันที่อากาศสดใสสำหรับ วรุณรักษ์แล้ว ชายหนุ่มยิ้มพรายออกมาพร้อมกับพยักหน้ากับตัวเองเบาๆ แล้วบอกตัวเองเชิงให้กำลังใจว่าวันนี้คงเป็นวันที่ดีของเขาอีกวันแน่

“คุณวรุณครับ...”

เสียงหัวอันคุ้นเคยนั้นทำให้วรุณรักษ์จำต้องเหลียวกลับไปมองก่อนจะขมวดคิ้วมุ่นเมื่อเห็นว่าใครคือผู้บุกรุกถ้า ซึ่งหมีที่ชื่อวรุณรักษ์ใช้เป็นสถานที่จำศีลมาหลายปี

“มาทำไม” เจ้าของบ้านถาม คิ้วหนาของเขาขมวดเข้าหากันแน่นด้วยความสงสัย จำไม่ได้ว่าเขานัดสหรับให้มาที่บ้านวันนี้ “ฉันนัดนายหรือ”

“เอ่อ...คือว่า...” เลขาฯ หนุ่มเริ่มอีกอึก เหงื่อเม็ดโตผุดพรายที่ไรผมเมื่อโดนสายตาคมกริบของวรุณรักษ์จ้องมอง ชายหนุ่มไม่ใช่คนอารมณ์ร้ายก็จริงอยู่ แต่เชื่อว่าวรุณรักษ์จะโกรธไม่เป็น สหรับรู้ดีดีกว่าใครว่าอารมณ์โกรธของวรุณรักษ์นั้นรุนแรงและอยู่นานเพียงใด ขนาดอาชวิณผู้เป็นบิดาแท้ๆ ของวรุณรักษ์ยังเกรงใจชายหนุ่ม นับประสาอะไรกับลูกน้องตาต้าๆ อย่างเขา

“คือ...คุณผู้หญิงท่าน...”

“แม่สั่งให้เลขาฯ ลูกพาแม่มาเอง” พิมพ์ดาราที่ก้าวเข้ามาร่วมวงที่หลังสุดนั้นเอ่ยแทรกขึ้น นับว่าเป็นการช่วยชีวิตสหรับเขาไว้อย่างเฉียดฉิว ทันทีที่ร่างบอบบางของคุณผู้หญิงแห่งบ้านพรหมวาทปรากฏตัว สหรับก็วิ่งแผล้วหายออกไปจากห้อง ทิ้งเจ้านายเอาไว้กับมารดาที่คงความดีไม่แพ้ผู้เป็นลูกชาย “ก็ลูกหายออกมาจากโรงพยาบาลตั้งๆ แม่ก็เป็นห่วงนะสิ”

“คุณแม่จะมาทำไมไม่โทร. มาก่อนครับ” วรุณรักษ์ถอนหายใจ

เสียงดัง พังเหตุผลที่มารดาเอ่ยมาแล้วเขาก็ทำได้เพียงแค่มุนตัว เดิน กลับเข้าไปยังส่วนที่เป็นห้องครัว

“นี่ลูกยังไม่ยอมจ้างแม่บ้านอีกหรือวรุณ อยู่คนเดียวลำบากแถม เกิดเป็นอะไรขึ้นมาจะทำยังไง เพื่อนบ้านก็ไม่มีกับเขา” พิมพ์ดาราทรา ไม่ตอบคำถามของบุตรชาย แต่เอ่ยถกามวรุณรักษ์กลับเสียอย่างนั้น ไบหน้าซึ่งคงเคঁความงามจากสมัยสาว ๆ หม่นราศีไปเล็กน้อยเมื่อเธอย่นจมูกใส่แผ่นหลังกว้างของบุตรชายเพียงคนเดียว ซึ่งตั้งแต่ย้ายออกมาอยู่เพียงลำพังจนป่านนี้แล้ว ยังยืนกรานที่จะไม่จ้างแม่บ้านไว้คอยดูแลทำความสะอาดบ้าน

“แม่จะมาทะเลาะกับผมเรื่องนี้หรือครับ” ชายหนุ่มยิ้มมุมปาก ส่งแก้วน้ำให้ผู้เป็นมารดาแล้วจึงถอยออกมามองพิมพ์ดาราด้วยแววตาที่อธิบายไม่ได้ เรื่องการจ้างแม่บ้านและเรื่องที่เขาเลือกที่จะสร้างบ้านเดี่ยวห่างไกลผู้คนนั้นถูกมารดาคัดค้านตั้งแต่เปรยให้ท่านฟัง ก่อนจะผ่านการโต้เถียงอย่างเผ็ดร้อนและหยาดน้ำตาของพิมพ์ดาราทรา สุดท้ายก็ลงเอยด้วยชัยชนะของชายหนุ่มที่มีโลกส่วนตัวสูงมาตั้งแต่ไหนแต่ไร อย่างวรุณรักษ์ เมื่ออาชีวณพยักหน้าสนับสนุนการตัดสินใจของบุตรชาย โดยกล่าวเพียงสั้น ๆ ว่า ‘ลูกเป็นคนอยู่ ลูกก็เลือกเองแล้วกัน’

“ไม่ได้ทะเลาะจ๊ะ แค่พูดเพราะว่าเป็นห่วงเท่านั้น” พิมพ์ดาราทรา จีบปากจีบคอว่า มองค้อนบุตรชายอย่างขอไปทีหนึ่งครั้ง แล้วจึงเปลี่ยนเรื่องเสียเมื่อเห็นสีหน้าของบุตรชาย “ตกลงว่ายังไง ทำไม่จู่ๆ ถึงได้รีบร้อนออกจากโรงพยาบาลแบบนี้ แม่ตกใจแทบแย่ตอนนี้อาหมอโทร. มาบอกว่าลูกเก็บข้าวของกลับบ้าน”

“ก็ผมไม่ได้เป็นอะไรแล้วนี่ครับแม่ จะอยู่ให้เป็นภาระหมอเขาทำไม” วรุณรักษ์หัวเราะเบาๆ แต่แววตาของเขากลับเศร้าเกินกว่าที่จะทำให้ไบหน้าคมคายนั้นฉายแววความสุข รอยยิ้มนิดๆ ที่มุมปากนั้นทำได้เพียงทำให้ไบหน้าดูของเขาอ่อนโยนกว่าปกติเล็กน้อยเท่านั้นเอง

“ก็น่าจะอยู่ต่ออีกสักวัน” พิมพิดาราถอนหายใจแรงๆ แล้วหลุดตัวนั่งบนเก้าอี้สำหรับรับประทานอาหารตัวที่ใกล้ที่สุด ปากก็บ่นไปตามประสาคนเป็นแม่ “นี่คุณป้าเทวีก็โท. มาบ่นกับแม่ว่าหนูต้องกินนี้ กลับบ้านไปก่อนเหมือนกัน ใจหายใจคว่ำกันทั้งบ้าน”

แค่ได้ยินชื่อของคนทีวรุณรักษ์ช่ยากจะเจอ ดวงตาคมของเขาก็ฉายประกายบางอย่างออกมา ก่อนเขาจะซ่อนมันเอาไว้ได้อย่างรวดเร็ว เมื่อหันมองมารดาประกายความรู้สึกที่ว่าก็ไม่มีให้เห็นแล้ว มีเพียงความไม่ยินดียินร้ายที่ระดับอยู่บนหน้าคมคายแทบจะตลอดเวลาเท่านั้น

“ซึ้งนาง...ลูกของคุณลุงอัศวินกับคุณป้าเทวี”

“รู้จักน้องด้วยหรือ วันนั้นไปยังไม่ทันได้เจอกันเลย” น้ำเสียงของพิมพิดารามีแววจับผิดระคนตื่นเต็น้อยๆ ด้วยปกติบุตรชายของเธอแทบจะไม่แยแสผู้หญิงคนไหนที่ผ่านเข้ามาในชีวิตของเขาเลย ด้วยซ้ำ หรืออาจจะมีแต่พิมพิดาราไม่รู้ก็ได้ แต่เธอก็นับว่าเป็นครั้งแรกทีวรุณรักษ์เอ่ยเรื่องผู้หญิงคนอื่นให้เธอได้ยิน ดังนั้นหัวอกคนเป็นแม่ที่อยากเห็นลูกชายเป็นฝั่งเป็นฝาใจจะขาดอย่างพิมพิดาราจึงอดที่จะตื่นเต็นไม่ได้

“ตอนที่คุณลุงอัศวินกับคุณป้าเทวีมาเยี่ยมผม ท่านบอกว่าลูกสาวท่านรักษาตัวอยู่ที่ห้องข้างๆ ครับ” วรุณรักษ์เล่าเท่าที่จำเป็นต่อให้เป็นแม่ แต่ชายหนุ่มก็ไม่สะดวกใจที่จะเล่าเรื่องส่วนตัวของเขาให้ท่านฟังทุกเรื่อง โดยเฉพาะเรื่องของผู้หญิงที่ชื่อซึ้งนางและความรู้สึกอันรุนแรงที่เขามีต่อเธอ

วรุณรักษ์ยังไม่พร้อมที่จะอธิบายเรื่องนี้ให้ใครฟังทั้งนั้น ตราบใดที่เขายังไม่มีความตอบให้ตัวเอง

“อ้อ แบบนี้เอง” คนเป็นเพื่อนของเทวีและอัศวินพยักหน้ารับรู้ นึกเคืองเพื่อนทั้งสองอยู่นิดๆ ที่ไม่เล่าเรื่องที่พวกเขาแหวะไปเยี่ยม

วรุณรักษ์ให้ฟัง ถ้ารู้จักก่อนละก็เธอคงแวะไปเยี่ยมลูกสาวของบ้านนั้นบ้าง
“แม่เคยเห็นครั้งสองครั้ง หน้าตาน่ารักนะหนูซ็องนางคนนี้”

วรุณรักษ์ยิ้มมุมปากนิดๆ รู้ว่าเจตนาที่แท้จริงของมารดาที่ต้องการอะไร ความพยายามจับคู่ให้เขาของมารดาใช้ว่าจะเพิ่งเกิดขึ้นเป็นครั้งแรก แต่เกิดหลายต่อหลายครั้งแล้วต่างหาก และทุกครั้งก็ลงเอยด้วยการที่เขาจะตัดการติดต่อกับท่านไปเป็นเดือนๆ

แต่ก็เหมือนว่าพิมพ์ดาราจะไม่คิดยอมแพ้เรื่องนี้ ยิ่งเห็นวาบุตรชายหนึ่งเฉยพิมพ์ดารายิ่งได้ใจ เล่าเรื่องของซ็องนางต่ออย่างติดลมซึ่งก็ตรงกับความรู้ๆของคนอยากฟังแต่ไม่อยากถามให้เสียหน้าอย่างวรุณรักษ์พอดี

“ทั้งๆ ที่อยู่ใกล้กันแค่นี้...เป็นคนกันเองแท้ๆ แต่ลูกกับน้องไม่ได้เจอกันเลยสักครั้ง” คำพูดนี้เหมือนบ่นวรุณรักษ์มากกว่า “นี่ถ้าลูกออกงานเป็นเพื่อนแม่ก็คงได้เจอใครต่อใครแล้ว นี่นะ หนูซ็องนางเขาไปเรียนอังกฤษหลังลูกไม่กี่ปีเองรู้ไหม คลาดกันนิดเดียว...”

“เหอครับ”

“จริงสิ ลูกกลับมา น้องเขาก็บินไปเรียนต่อเลย แม่ละเสียดาใจจริงนะอยากให้ผู้รู้จักกันเอาไว้แต่เนิ่นๆ จะได้ช่วยเหลือเรื่องงานกันได้ หนูซ็องนะเขาเพื่อนฝูงเยอะ...”

“ไม่เหมือนกับผมสินะครับ” คนเพื่อนน้อยมากถึงมากที่สุดนั่นหัวเราะหึๆ ในลำคอ ทว่าแวตากลับเข้มขึ้นอย่างลึกลับ จนคนที่เพิ่งเียนยอลูกสาวของเพื่อนเพลินรู้สึกลึบ จึงกระแอมเบาๆ หวังให้บรรยากาศดีขึ้น

“ดูเหมือนว่าใครๆ จะรักน้องคนนี้นักมากนะครับ”

“หนูซ็องนางนะเป็นเด็กน่ารัก” เสียงเข้มจัดของบุตรชายนั้นไม่ได้ทำให้พิมพ์ดาราอะไรใจอะไร แม้แต่สรรพนามที่วรุณรักษ์ใช้เรียกซ็องนางอย่างสนิทสนมทั้งที่ยังไม่เคยเจอกันมาก่อนก็ไม่ได้สะกิดใจ

คนฟัง ด้วยมัวแต่คิดถึงข้อดีของเด็กสาวที่หวังมานำเสนอ เมื่อวรุณรักษ์
จะเปิดใจให้สาวหน้าหวานคนนี้บ้าง “พูดจาเพราะ รู้จักผู้หลักผู้ใหญ่
แถมยังชอบเข้าวัดทำบุญ”

หากเป็นเมื่อก่อนนี้อ่าหวังเลยว่าวรุณรักษ์จะเชื่อคำโฆษณา
ชวนเชื่อของมารดา แต่นี้ได้ยินมาเองกับหูว่าซ็องนางมีแผนจะ
ตระเวนทำบุญถึงสามวัน ข้อที่ว่าหญิงสาวชอบเข้าวัดทำบุญก็น่าจะ
นับว่าเป็นเรื่องจริง สำหรับวรุณรักษ์แล้วเขาไม่ได้สนใจข้อดีหรือข้อเสีย
อะไรในตัวของผู้หญิงที่ชื่อซ็องนางเลยสักนิด เพราะอย่างไรเสียความ
รู้สึกของเขาที่มีต่อเธอก็จะไม่มีทางเปลี่ยน

เขามั่นใจ... มั่นใจมากกว่าอย่างไรเสียความรู้สึกไร้ที่มาที่ไปนี่ก็จะ
อยู่กับเขาไปตราบนานเท่านาน อาจจะนานจนกว่าเขาจะหาคำตอบ
ให้ตัวเองได้นั้นแหละว่าไอ้ความรู้สึกที่เขามีให้เธอมันคืออะไรกันแน่

“แมยังไม่เลิกคิดจะจับผมใส่พานให้ลูกของเพื่อนแม่อีกหรือครับ”
เสียงหัวเราะนั้นเอ่ยเรื่อยๆ ไม่มีอารมณ์ในน้ำเสียง พิมพ์ดาราก็เพียงมอง
ค้อนบุตรชายพอเป็นพิธีก่อนจะจิบปากจิบคอพูดต่อ

“ก็แม่รอให้ลูกพาแฟนมาไหว้ไม่ไหวแล้วนี่”

“ก็มันไม่มีนี่ครับ แฟนนะ” วรุณรักษ์ว่ายิ้มๆ ก่อนจะทรุดนั่งลง
บนเก้าอี้ตัวที่อยู่ใกล้ที่สุด ลอบถอนหายใจเบาๆ ด้วยความเสียตาย
พิมพ์ดาราก็ไม่มีท่าทีว่าจะกลับเร็วๆ นี้ เห็นทีแผนการไปเยี่ยมพ่อแม่สาว
คงจะล้มไม่เป็นท่าเสียแล้ว

“แล้ววันนี้แม่มีอะไรหรือครับ ทำไม่ถึงแวะมาได้”

จะเรียกว่าแวะก็คงจะไม่ถูกเท่าไรนัก เพราะต่างคนต่างรู้ดีว่า
พิมพ์ดาราดังใจที่จะมาบ้านของวรุณรักษ์โดยไม่แจ้งให้เจ้าของบ้านรู้
ล่วงหน้าก่อน ก็เพราะเธอกลัวว่าหากวรุณรักษ์รู้ก่อนเขาจะไม่ให้เธอ
เข้ามาพบ วันนี้ถ้าไม่ขู่ขี้ขี้เขาของวรุณรักษ์ให้พามา ก็อย่าหวังว่า
เธอจะเข้าถึงตัวคุณชายบ้านพรหมวารได้

“ทำไม่จ๊ะ แม่แวะมาหาบ้างไม่ได้หรือ หรือว่าจะให้แม่เจอหน้า ได้เฉพาะตอนเช้าบริษัท” พิมพ์ดาราทะลึงมองหน้าคมที่นับวันยิ่งขาวซีด เหมือนไม่เคยออกไปข้างนอกให้ผิวต้องแสงแดดประเทศไทย

“เดี๋ยวนี้ผมคงไม่ค่อยได้เข้าบริษัทแล้วละครับ” วรุณรักษ์ไม่ได้อะไรที่โดนมารดากระแนะกระเหน่ หากท่านไม่ก่อนขอเดาศิลิถึงจะเป็นเรื่องแปลก “คงให้รัถดูแลไป น่าจะได้แวะเข้าไปดูแค้โรงงาน แล้วตกลงว่าแม่มีอะไรครับ”

“ก็ที่วัดเขาโทร. มาบอกว่าหลวงตากลับจากธุดงค์แล้วถามหา ลูก” พิมพ์ดาราทอบอกเรื่องธูระที่ทำให้เธอแ้งนมาหาวรุณรักษ์ถึงที่บ้าน ไบหน้าคมคายเองก็เคยความจริงจ้งให้เห็นเมื่อมารดาเอ่ยถึงพระสงฆ์ ที่ครั้งหนึ่งท่านเคยใช้นามสกุลเดียวกับเขา ก่อนจะละทางโลกแล้วหันหน้าเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์ หลังจากบุตรสาวเพียงคนเดียวอย่าง พิมพ์ดาราท่าเข้าพิธีวิวาห์ แม้จะชราภาพมากแล้ว แต่ ‘หลวงตาเพิ่ม’ ก็ยังแข็งแรงและยังออกธุดงค์ให้ลูกสาวเพียงคนเดียวเป็นห่วงอยู่เสมอ

“ถามหาผมหรือครับ” วรุณรักษ์เลิกคิ้วนิดๆ อย่างแปลกใจ ปกติหลวงตาเพิ่มไม่ค่อยถามหาคนในครอบครัวสักเท่าไร นี่ หากแม่ไม่สั่งเด็กวัดให้โทร. มาบอกเวลาหลวงตากลับวัด คนที่บ้านก็ คงจะไม่รู้หรือกว่าท่านกลับมาจากธุดงค์เมื่อไหร่

“ก็ใช่สิจ๊ะ ถ้าท่านไม่ถามหาลูก แม่คงไม่กล้าถามมาถึงนี่หรอก” วรุณรักษ์ฟังแล้วก็ได้แต่ยิ้มปากเป็นเส้นตรง หน้าเคร่งอยู่ครู่ หนึ่งด้วยความล้งละระคนเสียดาย ที่สุดทำยแล้วเขาก็ไม่ได้แวะไปบ้าน เทวรักษ์เพื่อแนะนำตัวกับผู้ใหญ่อย่างที่เคยบอกพวกท่านไว้ เพราะ คนที่ถามหาเขาเป็นหลวงตาเพิ่ม จะอย่างไรวรุณรักษ์ก็คงบายเบี่ยงหาทางเลี่ยงที่จะไม่ไปพบท่านไม่ได้ รู้ว่าหากไม่มีเรื่องเร่งด่วนอะไรท่านคง ไม่ออกปากถามหาตน

ชายหนุ่มถอนหายใจแรงๆ ก่อนเอ่ยออกมาในที่สุดเมื่อตัดสินใจ

ได้ “เดี๋ยวผมจะขับรถไปอยู่ชยาคับแม่”

ชองนางไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเกศราจะผิดคำพูดกับเธอ!

ร่างบอบบางที่อยู่หลังพวงมาลัยติดกับตัวเองระหว่างเหยียบคันเร่ง พร้อมกับเข่นเขี้ยวและคาดโทษเพื่อนรักที่กำลังจะโดนเธอปลดออกจากตำแหน่งในเร็ววันนี้ เหตุเพราะเบียร์วันด์เธอบ่อยเหลือเกิน

ยายเพื่อนทรยศ! ไม่รู้ว่าติดธุระจริงๆ หรือมูสาเธอกันแน่ เกศรา นะชอบโกหกเธอ ยิ่งหลังจากมีพ่อหนุ่มตาน้ำข้าวเข้ามาในชีวิต คนสวยแต่อาภัพอย่างชองนางก็ยิ่งโดนเกศราเบียร์วันด์บ่อยยิ่งขึ้น

นั่นไง...คิดถึงก็โทร. มาพอดีเลย อายูเย็นจริงๆ

“ว่าไงยะ เปลี่ยนใจจะมาทำบุญกับฉันแล้วหรือไง” ชองนางเอ่ยเสียงดังลั่นห้องโดยสารรถคันน้อยของตน ก่อนจะกลอกตาเมื่อเสียงหวานของเพื่อนสนิทดังลอคออกมาทางลำโพงรถ

“อ้าว ฉันนี่ก็ทำบุญเสร็จแล้วว่าจะมาชวนไปทานข้าวเย็นเดี่ยวฉันเลี้ยงเอง” เสียงปลายสายนั้นบอกชัดว่าไม่มีเรื่องทำบุญของชองนางอยู่ในหัว ทำเอาผู้ที่ทำบุญมากกว่าทำงานนั้นหน้าอึ้ง หากเกศรานั่งอยู่ด้วยกันในรถ ชองนางก็คงมองค้อนเพื่อนจนคอหลุดออกจากบ่าไปแล้ว

“แหมๆ” ชองนางว่าเสียงแหลม ขณะหักพวงมาลัยเลี้ยวรถเข้าไปในวัดเล็กๆ ที่ไม่ได้มีชื่อเสียง หญิงสาวมักจะทำเช่นนี้เสมอเวลาทำบุญ นั่นก็คือการตระเวนขับรถไปเรื่อย เจอวัดที่ไหนก็ทำที่นั่น ไม่ได้เจาะจงว่าจะต้องทำบุญกับวัดที่มีชื่อเสียง ด้วยเหตุผลว่าลึกๆ นั้นหญิงสาวก็ไม่สบายใจในการเข้าไปเกี่ยวข้องกับพุทธพาณิชย์ที่สมัยนี้ทำกันจนเป็นล่ำเป็นสัน บางวัดก็มีเงินหมุนเวียนเป็นสิบๆ ล้าน จึงขอเลือกทำบุญในวัดเล็กๆ แบบนี้สบายใจกว่า

“เลี้ยงข้าวภัโษที่เบียร์วันด์ฉันนะหรือนั่งตัวดี”

“ก็ใช่ล่ะสิ” ฝ่ายนั้นยอมรับง่าย ๆ รู้ตัวดีว่าเธอเป็นคนผิดเรื่องที่เป็นวันนัดชื่อนางในวันนี้ แต่จะให้เธอทำอย่างไร ในเมื่องานที่บริษัทของเธอมันรอไม่ได้จริงๆ นี่ลูกน้องก็ยังคงจะมาลาพักร้อนอีก “แล้วตกลงว่าจะไปไหม หรือว่าจะเล่นตัวอีกจะคุณซ้อง”

“ไปสิยะ” คนที่เกลียดการกินข้าวคนเดียวเข้าไส้เข้าพุง แต่ทำอะไรไม่ได้เนื่องจากไม่มีแฟนเหมือนคนอื่นเขานั้นรีบตบปากรับคำ ก่อนร้องบอกเพื่อน “แป็บนึงนะไอ้เกด ฉันทจรถก่อน”

“ได้สิ”

ชื่อนางจัดการจรถได้ร่มไม้ใหญ่ซึ่งเธอก็ไม่รู้เหมือนกันว่ามันคือต้นอะไร ก่อนจะดับเครื่องแล้วหยิบมือถือขึ้นมาแบบหู ตามด้วยหยิบกระเป๋าถือใบเล็กของตัวเองติดมือมาอีกอย่าง สุดท้ายก็ก้าวลงจากรถ

“มาละ”

“ตกลงไปนะ ฉันทจะได้จรถวันนี้อยากกินอาหารญี่ปุ่น ไม่ได้ทานอาหารญี่ปุ่นมาจะสองอาทิตย์แล้วเนี่ย” เกศราขอคำตอบอีกครั้ง ชื่อนางฟังแล้วก็ได้แต่กลอกตาไปมา เกศราเอ่ยราวกับว่าเธอจะมีคำตอบอื่นนอกจากตกลงอย่างไรอย่างนั้น

“แล้วใครจะให้แก่อไปอาบแดดถึงสเปนล่ะไอ้เกด” ชื่อนางอดแหวะเพื่อนที่รวยมากจนหนีไปอาบแดดที่สเปนไม่ได้จริงๆ “กลับมา ก็บอกว่างานยุ่งอย่างนั้นอย่างนี้ อย่าคิดนะว่าฉันไม่รู้ว่าคุณนี่แกไปไหนกับใครบ้าง”

“แล้วไง ฉันทจะไปไหนกับใครไม่ได้หรอก ต้องขออนุญาตแกก่อนหรือไง ฉันทสามสิบห้าแล้วนะไอ้ซ้อง ไม่ใช่อายุสิบห้า” เกศราไม่ยกจะหัวนเมื่อโดนชื่อนางจับผิด

“เบ๊อๆ” คนที่อายุสามสิบห้าเหมือนเกศรานั่นหน้าง้ำ หากไม่ได้อยู่ในนัดชื่อนางคงกระต๊อบเท้าเราๆ ด้วยความซัดใจไปแล้ว “แค่นี้ละ

ฉันจะไปทำบุญแล้ว”

“สรุปว่าไปนะ กลับมาก่อนทุ่มใหม่”

“จะพยายามไปให้ทันแล้วกัน” ซ้องนางตอบก่อนจะตัดสายเพื่อนสนิท ถอนหายใจแรงๆ กับตัวเองแล้วจึงทิ้งมือถือลงในกระเป๋านั้นเดินอ้อมมาเปิดประตูโรงทำยวเพื่อหยิบสังฆทานที่เตรียมเองกับมือออกมา ก่อนจะถอนหายใจเบาๆ อีกครั้งที่เธอทำเวลาไม่ได้ตามเป้า ทั้งที่ตั้งใจว่าจะทำบุญให้ครบสิบเอ็ดวัดก่อนบ่ายโมง แต่นี่จนจะบ่ายสามแล้วเพิ่งถึงวัดที่สิบเอ็ด ไม่รู้ว่าจะขับรถถึงกรุงเทพฯ ก่อนเวลาที่รับปากเกษตรกรไว้หรือไม่

“พี่มาหาหลวงตาหรือ หลวงตาอยู่ที่กุฏิริมน้ำโน่น...” เด็กชายร่างผอมที่สวมเสื้อบอลร้องตะโกนมาจากเบื้องหลัง ทำให้คนที่ตั้งใจจะมาทำบุญนั้นเหลือवलกลับไปมองก่อนจะเลิกคิ้วสูง เมื่อเห็นใบหน้าของเด็กชายที่...คุ้นตาแปลกๆ แต่ไม่รู้ว่าเคยเจอเขาที่ไหน แต่พอตรองดูอีกทีซ้องนางก็ยิ้มกับตัวเองในใจ

เธอจะเคยพบเขาได้อย่างไร ในเมื่อเธอมาที่วัดนี้เป็นครั้งแรก

“พี่มาทำบุญ” ซ้องนางบอกด้วยน้ำเสียงเป็นมิตร พลางมองตามทิศทางที่ได้เด็กชายซึ่งน่าจะอายุราวๆ สิบสามสิบสี่ปีซึบบอก “ต้องไปหาพระที่กุฏิหรือ”

“ใช่ครับ หลวงตาเพิ่งกลับจากธุระ”

“แล้วพระรูปอื่นล่ะ” ซ้องนางขมวดคิ้ว เกรงว่าการมาของเธอจะรบกวนพระสงฆ์องค์เจ้า ยิ่งท่านเพิ่งกลับมาจากธุระด้วยท่านก็คงอยากจะพักผ่อน

“ไม่มีหรือพี่ วัดนี้มีหลวงตาเพิ่มรูปเดียว” เด็กชายส่ายหน้าเบาๆ แล้วจ้องซ้องนางด้วยแววตาที่อธิบายไม่ถูก

“พี่มาถูกเวลา ท่านรอพี่อยู่...”

กรี้ง...

มือถือในกระเป๋าตั้งขึ้นขัดจังหวะ ช็องนางจึงจำต้องละสายตาจากเด็กชายพลางควานหามือถือด้วยมือข้างเดียว เพราะอีกข้างหิ้วสังฆทานอยู่ ทว่ากว่าจะควานหามือถือเจอแล้วเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้ง เธอก็อยู่เพียงลำพังแล้ว

สายลมพัดผ่านมาพร้อมเสียงหวีดร้องเบาๆ ชวนให้ชนบนตัวของช็องนางลุกเกรียว ไม่มีอารมณ์รับมือถืออีกต่อไป หญิงสาวมองหาเด็กวัดคนเมื่อครู่ เพื่อว่าเธอจะหลอนไปเองคนเดียว ก่อนจะพบกับความว่างเปล่า หญิงสาวจึงกวาดตามองรอบตัวอย่างหวาดระแวง มั่นใจว่าหากเด็กคนนั้นเป็นคนเขาก็ต้องอยู่แถวนี้แน่ ไม่มีทางที่คนปกติจะเดินไปไหนได้เร็วและเงียบขนาดนี้ เว้นแต่ว่าเขาเป็น...

“พี่!”

“ตาย! แม่ร่วง!” ช็องนางร้องลั่น เกือบจะปล่อยสังฆทานร่วง แต่ยั้งดีที่คว้าเอาไว้ทัน เมื่อสุดหายใจเข้าปอดลึกๆ ได้แล้วหญิงสาวจึงลิ้มตาขึ้นมาดูถึงตาใส่เด็กวัดคนเดิม ก่อนว่าเสียงเซียว “ใจหายใจคว่ำหมด เด็กบ้า! แล้วเมื่อไหร่หายไปไหน พี่เกือบนึกว่าเราเป็นผีแล้วรู้ไหม”

“ผมคลานไปจับแมงไต่รถของพี่ไง” เด็กชายซุกแมงในมือให้ช็องนางดูเป็นหลักฐานการหายตัวของเขาเมื่อครู่ “มันชอบมุดไปอยู่ใต้รถบ่อยๆ ถ้ามีคนมาต้องคอยระวัง ไม่อย่างนั้นคงเด็กร้อนพี่ต้องขับรถพามันมาส่งที่วัดอีก”

ช็องนางขมวดคิ้ว เธอไม่ได้รักสัตว์เท่าไรก็จริง แต่หากเจ้าลูกแมงตาใสตัวนี้ติดรถไปด้วยจริง เธอก็คงจะฝืนใจเลี้ยงเอาไว้ดูเล่น ไม่ถ่อกลับมาอยู่อาศัยให้เสียเวลาเป็นวันๆ หรือ

แต่ช็องนางไม่ได้พูดสิ่งที่คิดออกไป หญิงสาวเพียงปรายตามองเจ้าแมงตาใสตัวน้อยอยู่เสี้ยววินาทีก่อนถอนหายใจ แล้วถามต่อ

“ตกลงว่ากุฏิริมน้ำไปทางไหน”

“เดินไปทางนั้นครับ” เด็กชายชี้นิ้วไปยังทิศทางที่เขาเคยชี้ให้

ซ็องนางดูก่อนหน้า แต่ครั้งนี้พิเศษตรงที่เธออธิบายเพิ่มให้ผู้ที่มาเยือน วัดป่าครั้งแรก “เดินเลียนน้ำไปก็เจอ ไม่ยากหรอกครับ”

“อ้าว แล้วนั้นจะไปไหน”

“ไปทำงานสิครับ เดี่ยวหลวงตาดู” พุดจบแล้วเด็กชายร่างผอม ก็เดินอุ้มแมวหายไปที่อีกทาง ทิ้งให้ซ็องนางขมวดคิ้วอยู่กับตัวเองคนเดียว ก่อนจะเหลียวมองรอบตัวอีกครั้งด้วยความระแวงที่ลดน้อยลง แต่ก็เชื่อว่าจะหายกลับไปเลยทีเดียว

ก็แหม...วัดป่าแบบนี้เขารู้ว่ากันว่าทั้งซังทั้งผีดู ไม่กลัวก็บ้าแล้ว...

“แม่บอกว่าหลวงตาถามหาผมหรือครับ” วรุณรักษ์นั่งพับเพียบอยู่บนพื้นกุฏิของหลวงตาเพิ่ม ที่เขาเคยมานับครั้งไม่ถ้วน ตั้งแต่จำความได้ว่าวัดป่าแห่งนี้ก็เป็นที่พักของหลวงตา หากพ่อหรือแม่อยากเจอท่านก็มักจะหิวเขามาด้วยตลอด กระทั่งถึงวันที่วรุณรักษ์ต้องบวช ชายหนุ่มก็เลือกมาบวชที่วัดป่าแห่งนี้ จากแขกประจำของวัด ก็กลายเป็นคนคุ้นเคย เรียกว่าหลังจากสึกก็แทบจะกลายเป็นเด็กวัดคนหนึ่งไปโดยปริยาย

“แม่เขาคงหาเรื่องมากกว่า อาตมาจะถามหาเราไปทำไม” พระสงฆ์ที่ซราภาพมากแล้วหัวเราะเบาๆ ด้วยเสียงแหบพร่า ตาฝ้าฟางมองผ่านร่างสูงของหลานชายที่ตอนนี้อายุแตะเข้าวัยกลางคนมาแล้ว ไปยังร่างสูงอีกร่างที่วันนี้ชัดจางกว่าครั้งก่อนที่ท่านเจอ จนอดที่จะขมวดคิ้วด้วยความเป็นห่วงไม่ได้

“ไปทำอะไรมาละนั่น” คำถามนี้ไม่ได้เอ่ยถามวรุณรักษ์ แต่ถามผู้ที่มาพร้อมกับเขา ทว่าวรุณรักษ์ไม่รู้ตัวว่ามีคนอื่นนอกจากเขาและหลวงตาเพิ่มอยู่บริเวณนั้น ชายหนุ่มจึงเอ่ยตอบหลวงตาเพิ่มอย่างพาสื่อ

“ไม่ได้ทำอะไรครับ...ก็อยู่บ้าน ทำงานเหมือนเดิม...”

“เราลองแล้ว...คำสาปบนกายนางมนุษย์นั้นยังรุนแรงนัก แต่
วรุณรักษาก็ได้พบหน้านาง” เทียบประนมมือไหว้มนุษย์ที่อยู่ในเพศ
บรรพชิต แสงที่เรืองรองออกมาจากร่างของผู้ที่วรุณรักษั้เรียกขานว่า
หลวงตานั่น ทำให้กามเทพหนุ่มรู้ได้ว่าพระสงฆ์รูปนี้ถือศีลอย่าง
เคร่งครัดมาตลอดระยะเวลาหลายปีที่อยู่ใต้ร่มกาสาพัสตร์ หาใช่เพียง
หม่มผ้าเหลืองคลุมกายแล้วยังประพฤติชั่วช้า

“อย่างนั้นหรือ” หลวงตาเพิ่มพยักหน้ารับรู้ ไม่ได้แสดงออกว่า
ตอบรับคำพูดของวรุณรักษั้หรือเทียบ

“นางมนุษย์นั้น...กำลังมา...” เทียบกระซิบบอกพระสงฆ์ตรงหน้า
ผ่านกระแสจิต ฝ่ายนั้นพยักหน้าน้อยๆ ก่อนเงยหน้ามองก้อนเมฆ
ทะมึนด้านนอกกุฏิที่กำลังค่อยๆ เคลื่อนออกไปจากบริเวณวัด ทำให้
บรรยากาศครึ้มฟ้าครึ้มฝนเมื่อครู่สว่างจ้าและร้อนระอุขึ้นมา ดีที่กุฏิตั้ง
อยู่ติดแม่น้ำจึงไม่ร้อนเท่าใดนัก กอปรเป็นวัดป่าที่มีต้นไม้ใหญ่ให้ร่มเงา
จึงร่มเย็นจนใครที่แวะเวียนมามากก็ตั้งใจ นั่งสนทนากับพระสงฆ์อยู่นาน
สองนานไม่อยากจะกลับบ้าน

“วันนี้ฝนไม่ยักตกนะวรุณ” หลวงตาเพิ่มทักด้วยรอยยิ้มเล็กๆ
ก่อนมันจะหายไปอย่างรวดเร็วเหมือนไม่เคยเกิดขึ้น

“หรือครับ” วรุณรักษั้ไม่ทันสังเกตสิ่งผิดปกติที่เกิดขึ้น ชายหนุ่ม
พลอยหันออกไปมองก้อนเมฆที่กำลังเคลื่อนออกไป ก่อนจะขมวดคิ้ว
เข้าหากันด้วยความงุนงง ไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น เหตุใดวันนี้ฝนไม่เท
ลงมาเหมือนทุกครั้ง “แปลกจังนะครับหลวงตา ปกติไม่เคยพลาด”

“นั่นสิ แปลก...ปกติเราช่างเข้าไปไหนฝนก็ตกที่นั่นจนต้องตั้งชื่อ
ให้ว่าวรุณ” ท่านว่าพลาหงหัวเราะร่วนเมื่อคิดถึงวันที่พิมพิดาราละและ
อาชวิณอุ้มเด็กทารกมาหา จำได้ว่าวันนั้นเกิดพายุใหญ่ ทั้งฟ้าทั้งฝน
จนท่านต้องให้ชื่อเด็กชายว่าวรุณรักษั้...อย่างที่เทียบกระซิบบอก

“ไม่รู้ว่เพราะชื่อที่หลวงตาตั้งให้หรือเปล่านะครับ มันเลยเป็น

แบบนี้...ไม่หายสักที” ชายหนุ่มบ่น ยิ้มไม่ออกเสียทีเดียวเมื่อพูดเรื่อง
ฝนประหลาดที่ตามเขาไปทุกที่ ไม่ว่าจะย่างเท้าไปที่แห่งไหน...ใกล้หรือ
ไกลก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงหยาดพิรุณได้

“ก็หายแล้วไงนี่” หลวงตาเพิ่มขึ้นให้ดูแสงแดดจ้าด้านนอกกุฏิ
หัวเราะนิดๆ ก่อนเอ่ยต่อ “ไม่สังเกตหรือวรุณ”

“แปลกนะครับ ปกติไม่เป็นอย่างนี้” วรุณรักรัชมวดคิ้วมุ่น มั่นใจ
ว่าต้องมีบางอย่างเกิดขึ้นแน่ๆ ไม่อย่างนั้นมิหรือท้องฟ้าจะสว่างสดใส
แบบนี้ หรือว่าเกิดอาเพศอะไรขึ้นกับชีวิตเขา

“พูดอย่างนี้อยากให้ฝนตกมากกว่าหรือวรุณ” หลวงตาเพิ่ม
เหลือบตาขึ้นมองหลานชาย ยิ้มมุมปากนิดๆ ก่อนเอ่ยต่อ “แต่ก่อนพอ
ฝนตกก็บ่นอย่างกับอะไร แม่เขามาบ่นให้ฟังว่าเราซื้อบ้านอยู่ชานเมือง
เพราะเกลียดรถติดเวลาฝนตกเชียวนะ ตอนนี่ฝนไม่ตกแล้วไม่ดีใจ
หรือไง”

“ก็ดีใจครับหลวงตา แต่ก็อดแปลกใจไม่ได้ว่าทำไมจู่ๆ ฝนไม่ตก
มันแปลก...” ชายหนุ่มพึมพำ เชิงพูดกับตัวเองมากกว่าตอบโต้กับ
หลวงตาเพิ่ม

“นางมนุษย์นั้น...มาแล้ว” เทียรหันหน้าไปยังทิศทางที่สัมผัสได้
ถึงคำสาปที่ติดตัวของช็องนางมาเนิ่นนาน กามเทพหนุ่มถอนหายใจ
อย่างปลงตก รู้ว่าตนไม่ควรรู้สึกอาลัย ไม่ควรรู้สึกเวทนาคนทั้งคู่ แต่
ยิ่งเขาตามติดทั้งคู่มานานเช่นนี้ย่อมเป็นเรื่องยากที่จะห้ามไม่ให้ส่งสาร
พวกเขา

“พวกเขาจะเจอกันไม่ได้...พลังของเราเหลือน้อยเต็มที”

“พระไม่ยุ่งเรื่องทางโลก มันไม่ใช่กิจของสงฆ์” หลวงตาเพิ่มพูด
เบาๆ มีรอยยิ้มเย็นๆ ปรากฏบนใบหน้าที่เกี่ยวข้องตามกาลเวลา ทว่า
วรุณรักรัชมวดคิ้วมุ่น ไม่เข้าใจว่าที่หลวงตาเอ่ยเมื่อครูนี้นัยความ
ว่าอย่างไร

ก่อนที่วรุณรักษ์จะได้มีโอกาสเอ่ยปากถาม จู่ๆ มือถือในกระเป๋า กางเกงด้านหลังของเขาก็ดังชัดเจนขึ้นมาเสียก่อน ชายหนุ่มรีบล้วง ขึ้นมาเพื่อดูว่าใครเป็นคนโทร. มารบกวนเวลาพักผ่อนของเขา ก่อนจะ ลอบถนอหายใจนิดหนึ่งเมื่อเห็นว่าเป็นเลขขาฯ ของตน คงไม่พัวพันเกิด เรื่องที่บริษัทแน่...

“ไปรับโทรศัพท์เถอะวรุณ แยกของอาตมากำลังมา” หลวงตา เพิ่มพยักพืดไปที่ประตูด้านหลังที่อยู่เอียงไปทางขวา ซึ่งเป็นประตูที่ ทะลุออกไปที่หน้าด้านหลังได้ “คงไม่ว่างอีกพักใหญ่เลย”

“ครับหลวงตา” วรุณรักษ์ก็มลงกราบหลวงตาเพิ่มก่อนจะคลาน เข้าออกไปทางประตูด้านหลังด้วยความคืบคลาน

พ้นหลังชายหนุ่มออกไปไม่นาน หน้าประตูก็ปรากฏร่างบอบ บางของหญิงสาวคนหนึ่งยืนละล้าละลังอยู่หน้าประตูคล้ายรออยู่นาน แล้ว แต่ไม่กล้าเดินคืบๆ เข้าไปในกุฏิด้วยกลัวข้อครหา จึงทำได้แต่ เมียงมองอยู่หน้าประตูแล้วเงยหูฟังเสียงพูดคุยเบาๆ อยู่นาน

สุดท้ายของนางจึงตัดสินใจที่จะยื่นหน้าไปดู ว่านอกจากร่าง ผอมเกร็งของพระสงฆ์ที่ชราภาพมากแล้ว เจ้าของเสียงห่มอีกคนคือ ใครกันแน่ เพราะเสียงนุ่มนวลฟังดูคุ้นหูเหลือเกินในความรู้สึกของเธอ เหมือนกับว่าได้ยินมันมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน ทว่าหญิงสาวก็ต้องขมวด คิ้วหลังกวาดตาดูแล้วเธอก็กลับเห็นเพียงพระสงฆ์กำลังนั่งขัดสมาธิ อยู่ในห้องเพียงลำพัง

“นิมนต์ค่ะหลวงตา” ซ็องนางประนมมือ หลังทรุดกายลงนั่ง พับเพียบอยู่แทบพื้นหน้าประตู ไม่ได้ก้าวเข้าไปด้านในกุฏิเพราะเธอมา เพียงลำพัง

“อ้าว มาแล้วหรือโยม” หลวงตาเพิ่มร้องทักหญิงสาว ซึ่งคำนวณ เอาจากสายตานั้นจะอ่อนวัยกว่าผู้เป็นหลานชายของท่าน ภิภษุเฒ่า พยักหน้ากับตัวเองเบาๆ ก่อนจะหยัดกายลุกขึ้น คคว้าไม้เท้าเพื่อช่วย

พุงตัวแล้วเดินออกมาจากกุฏิ ปากก็กล่าวด้วยความยินดี

“ดี ๆ มาเร็วดีนะคราวนี้”

“ขา?” ซ็องนางรีบลุกขึ้นแล้วเดินลงมารอที่ลานหน้ากุฏิ ถอยห่างจนอยู่ในระยะที่เธอคิดว่าเหมาะสมแล้วระหว่างรอให้หลวงตาก้าวไปนั่งบนแคร่ไม้ด้านหน้าก่อน พลังเม้มปากแน่นเพื่อสะกดความสงสัยของตนเอาไว้ บอกตัวเองให้อดทน...อดทน

“เ้า นิ่งก่อนสิโยม”

“คะ หลวงตา” ซ็องนางได้แต่ยกมือไหว้ปลุกๆ ก่อนค่อยๆ ย่องไปนั่งที่ขอนไม้ที่ถูกตัดกิ่งก้านทั้งหัวท้ายแล้ววางเอาไว้แทนเก้าอี้ แอบย่นจมูกในใจอย่างไม่ชอบใจเล็กน้อย รู้อยู่หรือกว่าที่นี้เป็นวัดป่า แต่ก็ไม่ได้คิดว่าจะลำเค็ญจนถึงขั้นขาดแคลนเก้าอีนั่งอย่างนี้

“มาไกลเลยนะโยม” หลวงตาเพิ่มทักหญิงสาวก่อนอีกครั้งด้วยรอยยิ้มกว้าง จนดวงตาที่เปลือกตาเหี่ยวยุบคล้อยมาแทบจะถึงโหนกแก้มนั้นหริ้แคบลงกว่าเดิม “ลมอะไรหอบมาไกลถึงนี่ล่ะ”

“อ้อ...หนูมาทำบุญคะ” ซ็องนางกะพริบตาปริบๆ ไม่เข้าใจสิ่งที่ภิกษุตรงหน้าเอ่ยเท่าไร แต่หญิงสาวก็พยายามจับใจความให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ กระทั่งท่านถามเรื่องว่าลมอะไรหอบมานี้แหละเธอจึงพอจะมีคำตอบให้ท่าน ไม่ใช่ นั่งอ้าปากหวอมองท่านตาปริบๆ

“มาถึงนี่เลย?”

“คะ ชั้บรรดมาเรื่อยๆ ก็ถึงนี่เลย”